

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
A Monthly Peer-Reviewed International Research Journal

E-ISSN: 3049-0723 (Online)

Vol. 1 No. 06 March 2025

DOI: <https://doi.org/10.63300/ek3evv08>

Published: 2025-03-01

Articles

- 1. God Murugan in Tirumurukatrappatai: A Review of the Six Faces**
திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன்: ஆறு முகங்கள் பற்றிய ஒரு ஆய்வு
S Veerakannan (Author) p. 293-300
- 2. History of Devi Fort: The Evolution of the Architectural Heritage of Nagapattinam District**
தேவி கோட்டையின் வரலாறு: நாகை மாவட்டத்தின் கட்டிடக்கலைப் பாரம்பரியத்தின் பரிணாமம்
Sharon K, S Veerakannan (Author) p. 301-305
- 3. Thiruvasaka Sivapuram - Comparison of Books**
திருவாசக சிவபுராணம் - நூல்களின் ஒப்பீடு
Dr. M.Vijayakumar, S.Veerakannan (Author) p.306-310
- 4. Meditation in the Upanishads: A Deeper Look**
உபநிஷதங்களில் தியானம்: ஓர் ஆழமான பார்வை
Dr. M.Vijayakumar, S Veerakannan (Author) p.311-315
- 5. Elements of life as told by Tamil literature**
தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும் வாழ்வியல் கூறுகள்
Dr. S.Jamuna M.A., M.Phil., Ph.D.,NET., S Veerakannan (Author) p.316-320
- 6. Unused Yet Present: The Dormant Letters in Tamil**
உறங்கும் உயிர் மெய்கள்
S.Murugesapandian (Author) p.321-330
- 7. The Struggles of Marginalized Communities: A Study Based on the Novel "Sengai"**
விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள் (சேங்கை நாவலை முன்வைத்து)
Dr. E. Bergmans, S. Arivazhagan (Author) p.331-340
- 8. Social Conditions in Ashokamitran's Novels**
அசோகமித்ரன் நாவல்களில் சமுதாய நிலை
Dr. V. Karthik, Balavignesh P (Author) p. 341-349
- 9. Artists life in Aatrupadai Books : A Research**
ஆற்றுப்படை நூல்களில் கலை மாந்தர்கள்
Dr. M.Dhanalakshmi, K.ELAVARASI (Author) p. 350-357

God Murugan in Tirumurukatrappatai: A Review of the Six Faces

S.Veerakannan

1. Deputy Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001, Tamilnadu, India.

ABSTRACT

Temples form the soul of India, representing a source of pride and cultural heritage on a global scale. The deities, festivals, profound philosophies, intricate arts, and significant cultural monuments intrinsically linked to these temples contribute to a worldwide awareness of our nation's greatness. Divine power is believed to reside within these sacred spaces, offering protection and fulfilling the desires of devotees who seek solace and blessings. Those who have experienced this divine power have composed devotional hymns, capturing their spiritual experiences in verses filled with devotion, philosophical insights, and personal encounters with the divine. Nakkeerar, in his *Tirumurukatrappatai*, shares his profound divine experience towards Lord Murugan. This article explores the activities and significance of the six faces of Lord Arumuga as depicted in this revered Tamil hymn, aiming to provide a deeper understanding of Nakkeerar's portrayal of the deity..

ARTICLE INFO

Received : 20 Feb 2025

Revised : 30 Feb 2025

Accepted : 01 Mar 2025

KEYWORDS

Tirumurukatrappatai, Lord Murugan, Arumuga, Nakkeerar, Divine Faces, Tamil Literature, Devotional Hymn, Temples, Philosophy

திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன்: ஆறு முகங்கள் பற்றிய ஒரு ஆய்வு

எஸ்.வீரகண்ணன்

துணை நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முன்னுரை

பாரத தேசத்தின் ஆன்மா என்றால் அது திருக்கோயில்களே. ஆலயம் என்று போற்றப்படும் திருக்கோயில்கள், பாரத நாட்டின் பெருமையை உலக அரங்கில் நிலைநிறுத்துவதில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. திருக்கோயில்களைச் சார்ந்துள்ள தெய்வங்கள், அங்கு கொண்டாடப்படும் விழாக்கள், மனிதப் பிறவியை மேன்மைப்படுத்தும் உயர்ந்த தத்துவங்கள், கலைகள், பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் என அனைத்தும் நம் நாட்டின் மகத்துவத்தை உலகறியச் செய்து பெருமை சேர்க்கின்றன.

திருக்கோயில்களில் உறையும் தெய்வ சக்தி, தன்னை நாடி வரும் பக்தர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியதை வழங்கி அருள்புரிகிறது. அந்த தெய்வீக சக்தியை உணர்ந்த பக்தர்கள், தங்கள் இறை அனுபவங்களை பக்திக் கவிதைகளாகவும், பாடல்களாகவும் இயற்றியுள்ளனர். அந்தப் பாடல்களில் பக்தி உணர்வு, தத்துவங்கள் மற்றும் இறை அனுபவங்கள் நிறைந்துள்ளன. உதாரணமாக, நக்கீரர் முருகப்பெருமான் மீது கொண்ட பக்தியின் காரணமாக திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் நூலைப் பாடினார்.

இந்தக் கட்டுரை, திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகப்பெருமானின் ஆறு திருமுகங்களுக்கான செயல்பாடுகளை நக்கீரர் எவ்வாறு மீள்பார்வை செய்கிறார் என்பதை விளக்க முற்படுகிறது.

திருமுருகாற்றுப்படையும் நக்கீரரும்:

நக்கீரர் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவராக விளங்கியவர். அவரது தமிழ்ப் புலமையை சிவபெருமானே உறுதி செய்து பெருமைப்படுத்தினார். நக்கீரர் தமிழை இறைவனாகவே கருதி வழிபட்டவர். சிவன், முருகன் ஆகிய இருவரையும் வழிபட்ட அகத்தியர், ஓளவையார், பொய்யாமொழிப் புலவர், அருணகிரியார் போன்ற பத்துப் புலவர்களில் இவரும் ஒருவர். தன்னைக் காப்பாற்றிய திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளைப் போற்றியதோடு, ஆறு முகங்களின் பெருமைகளையும் எடுத்துரைத்துள்ளார். மேலும், முருகப்பெருமான் விவரிக்க முடியாத தன்மையுடையவன் என்றும் அவனுடைய திருவடியே இவ்வுலக இன்பத்தையும், மறுவுலக இன்பத்தையும் வழங்கும் என்றும், அனைத்து மக்களும் வழிபட்டு உய்யும் வகையையும் திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

அடியவர் முருகனாக ஆற்றுப்படுத்துதல்: விரிவான விளக்கம்

முருகப்பெருமான், சிவபெருமானின் முழுமையான தன்மையைப் பெற்று, ஞானம் கைவரப் பெற்றவர். ஒரு தந்தை தன் மகன் அறிவில் சிறந்தவனாக, சான்றோனாக விளங்குவதை ஒருபோதும் தோல்வியாகக் கருத மாட்டார். மாறாக, தன்னைவிட உயர்ந்தவர், ஞானம் பெற்றவர் என்று பெருமையுடன் அறிவிப்பார். இதனால்தான் சிவபெருமான் தாமே முருகனிடம் உபதேசம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இது, தந்தையானவர் மகனின் மேன்மையை உணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்வதைக் காட்டுகிறது.

சூரபத்மன், தாரகாசுரன், சிங்கமுகன் ஆகிய மூவரையும் அழிக்க வேண்டுமானால், தன்னைவிட வீரத்திலும் சிறந்த ஒருவரால் மட்டுமே முடியும் என்று சிவபெருமான் எண்ணினார். அதனால்தான் முருகன் வீரராகவும், சூரராகவும் படைக்கப்பட்டார். அவர் வேண்டுவோருக்கு வேண்டுவதை அருள்பவர். இப்பிறவிக்குத் தேவையானவற்றை மட்டுமல்ல, மறுமைக்கு வீடுபேறு வேண்டுவோருக்கு வீடுபேற்றையும் அருள்பவர். இவ்வுலகத்திற்குத் தேவையான அனைத்தையும் யாவரும் திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று இறைவனிடம் கேட்டுப் பெறலாம்; ஆனால் வீடுபேற்றைப் பெறுவோர் திருக்கோயில்களுக்குச் செல்வதை விட, தங்களைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்வது மிக முக்கியம்.

தம்மை தகுதிப்படுத்திக் கொண்டவர்களுக்காகவே முருகனிடம் அருள் பெற்ற அடியார், வீடுபேறு என்ற அருளைப் பெறக் காத்திருப்பவர்களுக்கு, முருகன் வீற்றிருக்கும் அறுபடை வீடுகளுக்கும் சென்று வேண்டி வழிபட வழிகாட்டுகிறார். அருணகிரியார் கருர் திருப்புகழில், "மதியால் வித்தகனாகி மனதால் உத்தமனாகி பதிவாகி சிவஞான பரயோகத் தருள்வாயே" என்று முருகப்பெருமானிடம் வேண்டுகிறார். இதன்மூலம், பர உலகத்து இன்பத்தை நல்கும் முருகனிடம் இம்மை மறுமைக்குத் தேவையான அனைத்தும் கிடைப்பதை அறியலாம்.

நக்கீரர், முருகனை வழிபடும் முறைகளை அழகாக எடுத்துரைக்கிறார். திருக்கோயில் வழிபாடு, எம்பெருமானின் புகழைப் போற்றிப் பாடும் தோத்திர வழிபாடு, முருகனை அளந்து காண இயலாத நிலையில் தத்துவப் பொருளாகக் காணுதல், அடிபணிதல் எனும் திருவடி வழிபாட்டின் மூலம் அடைக்கலத்தை மேற்கொள்ளல் போன்ற பல்வேறு வழிகளில் அடியார்கள் வழிபட்டு உய்யும் தன்மைகளை விளக்குகிறார்.

இங்கு ஒரு மாறுபட்ட கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகிறது: "திருமுருகாற்றுப்படையைப் புலவராற்றுப்படை எனக் கருதலாம். ஆனால் பரிசில் பெற்றவன் விளிப்பானா யில்லை. பரிசில் பெறாதவனை நோக்கிய விளியாகவும் இஃது அமையவில்லை. மரபுகளுக்கு எதிராகப் பரிசில் வழங்கும் வள்ளலை விளிப்பதாக வருதல் ஏற்புடைத்தாயில்லை" என்று திருமுருகாற்றுப்படை என்ற பெயரின் விளக்கத்தை மறுத்துரைப்பது சிந்திக்கத் தக்கதாகவே உள்ளது. அதாவது, திருமுருகாற்றுப்படை என்பது புலவர் ஒருவரை முருகனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் படைப்பாக இருப்பினும், அதில் பரிசில் பெற்றவர் அல்லது பெறாதவர் எவரையும் சுட்டவில்லை. எனவே, மரபு சார்ந்த விளக்கத்தை மறுத்து, வேறுவிதமான அணுகுமுறையை இது வலியுறுத்துகிறது.

சுருங்கச் சொன்னால், முருகப்பெருமான் ஞானம், வீரம், கருணை ஆகியவற்றை ஒருங்கே கொண்ட தெய்வம். அவரால் அருளப்பட்ட அடியார், தகுதி பெற்றவர்களுக்கு வீடுபேறு அடைய வழிகாட்டுகிறார். முருகனை வழிபடுவதற்கான பல்வேறு வழிகளையும் நக்கீரர் எடுத்துரைக்கிறார். அதே நேரத்தில், திருமுருகாற்றுப்படை குறித்த மரபுவழி விளக்கங்கள் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் முருகனின் பெருமையை உணர்ந்து, அவரை நோக்கி நம்மை ஆற்றுப்படுத்தும் முயற்சிகளாகவே அமைகின்றன

சங்க இலக்கியமான திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் பெருமையையும், பக்தியையும் விவரிக்கும் ஒரு அற்புதமான நூல். அதில் உள்ள கருத்துக்களை விரிவாகக் காண்போம்.

முருகன் - அழகுக்கும் இளமைக்கும் அடையாளம்:

"முருகன்" என்ற பெயர், தமிழ்நாட்டில் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒரு பெயர். இப்பெயருக்கு "அழகானவன்", "இளமை மாறாத அழகுடையவன்" என்று பொருள். பக்தியாலும், வழிபாட்டாலும் ஒருவருக்கு கிடைக்கின்ற முக்தி, என்றும் இளமையான தோற்றத்தையும், ஒரே நிலையான தன்மையையும் அளிக்கும் என்று நம்பப்படுகிறது. திருமுருகாற்றுப்படை, அந்த முருகனின் நிலையினை அடைய விரும்புவர்களுக்காக எழுதப்பட்டதால் இப்பெயர் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

முருகனின் அர்ச்சாவதாரத் தோற்றம்:

சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணில் இருந்து தோன்றிய முருகன், சித்தர்களுக்கு ஞானத்தை உபதேசித்ததால், முதல் சித்தராக கருதப்படுகிறார். அவர் ஆறுபடை வீடுகளில், இயற்கை எழில் சூழ்ந்த இடங்களில், ஆறுவிதமான தோற்றங்களிலும், முகபாவங்களிலும் காட்சி தருகிறார்.

வைணவ சமயத்தில், பெருமானை கோவில்களில் தரிசிக்கும் முறையை "அர்ச்சாவதாரம்" என்பர். அதேபோல், முருகன் ஆறு திருத்தலங்களில் எழுந்தருளி, பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கும் நிலையே அர்ச்சாவதாரமாகும். பக்தர்கள் எக்காலத்திலும் கண்களால் கண்டு மகிழ்ந்து, மனதார வணங்கி வழிபடும் தோற்றம் இது. திவ்ய தேசங்களில் திருமால் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் காட்சி தருவது போல, முருகப்பெருமான் ஆறு திருத்தலங்களில் வீற்றிருந்து அருள்புரிகிறார்.

ஆறுமுகங்களின் தத்துவம் மற்றும் அவற்றின் முக்கியத்துவம்

ஆறுமுகங்கள் கொண்ட முருகப்பெருமான், வெறும் தோற்றமல்ல; அது ஆழமான தத்துவங்களின் வெளிப்பாடு. ஒவ்வொரு முகமும் ஒரு தனித்துவமான செயல்பாட்டையும், ஆன்மீக நோக்கத்தையும் குறிக்கிறது.

முருகனும் ஆறுமுகமும்:

- **திருப்பரங்குன்றம்:** இங்கு முருகனின் தோற்றம் தூரியனைப் போல ஒளிர்கிறது. தன்னை வழிபடுபவர்களின் உள்ளத்தில் ஒளிக்கதிரைப் போல பிரகாசிக்கிறார். தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் தீவினைகளைப் போக்கி, அவர்களைக் காக்கும் திருவடியை உடையவராக இருக்கிறார். முருகனே எல்லாம் என்று எண்ணி பணிந்தால், அவரது கருணை கிடைக்கும்.
- **திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்):** இங்கு முருகன் ஆறு முகங்களையும் பன்னிரு கரங்களையும் கொண்டு காட்சி தருகிறார். ஒவ்வொரு முகத்திற்கும் ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு.

முதல் முகம்: மனதில் உள்ள அறியாமை எனும் இருளைப் போக்குகிறது.

இரண்டாவது முகம்: தன்னை வாழ்த்தும் பக்தர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டியதை மனமுவந்து கொடுக்கிறது.

மூன்றாவது முகம்: வேத மந்திரங்களையும், நாத ஒலிகளையும் பக்தியுடன் உச்சரிக்கும்போது, அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, பாதுகாத்து, பலன் அளிக்கிறது.

நான்காவது முகம்: இது பிறப்பு இறப்பு சுழற்சியில் இருந்து விடுபட விரும்பும் ஆன்மாக்களுக்கு அடைக்கலம் தருகிறது. தன்னை முழு மனதுடன் வழிபடும் பக்தர்களைக் காத்து, அவர்களுக்கு மோட்சத்தை அருள்கிறது. மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கும் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கிறது.

ஐந்தாவது முகம்: இது நீதியை நிலைநாட்டும் முகம். தீமை செய்பவர்களைத் தண்டித்து, நல்லவர்களைக் காக்கிறது. அசுர குணங்களைக் கொண்டவர்களை அழித்து, தர்மத்தை நிலைநாட்டுகிறது. இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர்.

அவரவர் செயல்களுக்கு ஏற்ப பலன்களை வழங்குகிறார். இறைவனைப் போற்றித் துதித்து, அவர் திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ளும் ஆன்மாக்கள் நல்வழி அடைகின்றன. அதனால்தான் எல்லா மதங்களிலும் இறைவனைப் போற்றுவதும் பணிதலும் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. கோவிலுக்குச் சென்று பரிகாரங்கள் செய்வதால், செய்த பாவங்கள் முழுமையாக நீங்கிவிடாது. அவை, வெட்டப்பட்ட செடிகொடிகள் மீண்டும் துளிர்விடுவதைப் போல, நம் மனதிற்குள் இருக்கும் தீய எண்ணங்கள் அவ்வப்போது எழும்பும். ஆனால், இறைவனின் நாமத்தை தொடர்ந்து உச்சரிக்கும்போது, நம் மனம் தூய்மை அடைகிறது; தீய எண்ணங்கள் தோன்றுவது தவிர்க்கப்படுகிறது. இது மனதிலும் செயலிலும் ஒரு சிறந்த மாற்றத்தை உருவாக்குகிறது. பரீக்ஷித் மகாராஜாவுக்கு சுகப்பிரம்மம் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் கூறுகிறார் "பாவங்களை வேரோடு களைய வேண்டுமானால் இறைவனை நமக்குள் நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும். எப்படிப்பட்ட சமஸ்காரங்களையும் குண்டோடு அழிக்கும் சக்தி இறை நாமத்திற்கு உண்டு. இது பரமசத்தியம்." இறைவனின் நாமம் நெருப்பு போன்றது. அது நம் பாவங்களை எரித்து, நம்மைத் தூய்மையாக்குகிறது.

ஆறாவது முகம்: வள்ளியுடன் இணைந்து மகிழும் முகம். வள்ளி, முருகனை மணக்கக் காத்திருந்தது போல, இறைவனை அடைய விரும்பும் பக்தர்களுக்கு, அவர்கள் வாழ்வில் எல்லாவற்றையும் தந்து அருளுகிறது. இச்சா சக்தியுடன் இறைவனை அடைய முயலும் ஆன்மாக்களுக்கு அவர் அருள் புரிகிறார்.

இவ்வாறு ஆறு திருமுகங்களும், தன்னை வழிபடும் பக்தர்களுக்காகவே திருத்தோற்றம் கொண்டு, அவர்களுக்கு அருள் புரிகின்றன. ஆறுமுகனின் செயல்களை விவரிக்கும் நக்கீரர், முருகனின் திருக்கரங்களின் செயல்பாடுகளையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார்.

திரு ஆவினன்குடி (பழனி): தேவர்கள், முனிவர்கள், ருத்திரர்கள் என விண்ணுலகைச் சேர்ந்த பலரும் போற்றும் தலமாக பழனி விளங்குகிறது. சிவபெருமானும், திருமாலும் பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை பிரம்மனுக்கு உபதேசிக்காததால் சிறைபட்ட அவரை விடுவிக்க இவர்கள் அனைவரும் முருகனை வேண்டி வணங்குகின்றனர். ஞானத்தின் வடிவமாக விளங்கும் முருகப்பெருமான் மேலோர்களுக்கெல்லாம் மேலானவராக இருப்பதால், அனைவரும் ஒன்று கூடி அவரை தொழுகின்றனர்.

திருவேகம் (சுவாமிமலை): சுவாமிமலையில் பக்தர்கள் கூப்பிய கரங்களுடன் முருகனை வழிபடுகின்றனர். இரு பிறப்பாளர்களான அந்தணர்கள் தங்கள் வேத நெறியில் நின்று மந்திரங்கள் ஓதி முருகனை துதிக்கின்றனர்.

திருத்தணி: திருத்தணியில் இயற்கை எழில் கொஞ்சுகிறது. அழகிய மங்கையர் தோற்றமும், குன்றக் குறவர்களின் ஆட்டமும் முருகனின் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. கச்சணிந்தும், தோள் வலிமை கொண்டும், சேவல் கொடியை ஏந்தியும் முருகன் காட்சி அளிக்கிறார். அவரை பக்தர்கள் போற்றித் துதிக்கின்றனர்.

பழமுதிர்ச்சோலை (அழகர்கோவில்): அழகர்கோவிலில் தெய்வ வழிபாடு நிலைபெற்ற இடங்கள் உள்ளன. அருவியின் சிறப்பும், குன்றில் வாழும் மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளும் விவரிக்கப்படுகின்றன. செந்நெல், வெண்பொரி, வெள்ளரிசி, ஆட்டுக்கிடாய் ரத்தம், மஞ்சள், வாசனைப் பொருட்கள் மற்றும் பூக்களை தூவி, நறுமணப்புகை காட்டி, குறிஞ்சிப் பண்ணிசைத்து, இசைக்கருவிகள் முழங்க தூரத்தில் உள்ளவர்களும் நடுங்கும் அளவுக்கு பெரிய ஒலியுடன் முருகனை வழிபடுகின்றனர். வேண்டியதை வேண்டியவாறு பெற்றவர்கள் போல பக்தர்கள் முருகனை வழிபடுகின்றனர். முருகன் அவர்கள் அனைவருக்கும் அருள் பரிகிறார் என்று நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆறுபடை வீடுகளின் வாயிலாக முருகன் அருள்பாலிக்கும் விதத்தை எடுத்துரைக்கிறார். மேலும், ஆறுமுகனான முருகன் தனது ஆறு திருமுகங்களின் வாயிலாக எவ்வாறு அருள் பரிகிறார் என்பதையும் விளக்குகிறார். இந்த ஆறு திருமுகங்களின் செயல்பாடுகளை அருணகிரிநாதர் தனது திருப்புகழில் "ஏறுமயில் ஏறி விளையாடும் முகம் ஒன்றா..." என்ற பாடலில் வியந்து போற்றுகிறார்.

அடைக்கல நெறி: "நின்னளந்து அறிதல் மன்னுயிருக்கு அருமையின் நின்னடி உள்ளி வந்தனன் நின்னொடு புரையுநர் இல்லாப் புலகமையோ னெனா" (அடிகள் 278 - 280) என்று நக்கீரர் முருகனைப் புகழ்ந்து அடிபணிந்து போற்றுகிறார். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபுராணத்தில் "எண்ணுதற்கு எட்டார் எழிலார் கழலிறைஞ்சி" (அடி 22) என்று குறிப்பிடுவது போன்று புலன்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் எட்டாத பெருமான் முருகனின் திருவடியை அடைந்து உய்வு பெற பல்வேறு தரப்பட்ட மக்களும் வேண்டி வழிபடும் முறையை எடுத்துரைத்து அருள் கூர்ந்துள்ளார் நக்கீரர்.

சுருக்கமாக: இப்பாடல் வரிகள் முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளான பழனி, சுவாமிமலை, திருத்தணி, பழமுதிர்ச்சோலை ஆகியவற்றின் சிறப்பையும், அங்கு முருகனை வழிபடும் முறைகளையும் விவரிக்கின்றன. மேலும், நக்கீரர் மற்றும் அருணகிரிநாதர் போன்ற புலவர்கள் முருகனின் பெருமையை எவ்வாறு போற்றுகின்றனர் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. புலன்களுக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத முருகனின் திருவடியை சரணடைந்து மக்கள் உய்வு பெறுகிறார்கள் என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது.

.முடிவுரை

திருமுருகாற்றுப்படை என்ற பெயர் முருகப்பெருமானின் அடியவர்களை அவர் அருள் பெறும் வழியில் வழிநடத்துவதோடு தொடர்புடையதாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. பக்குவம் பெற்ற ஒரு அடியாரை முருகனிடம் அர்ப்பணித்து, அவரை முருகனைப் போலவே என்றும் இளமையாகவும், ஒரே நிலையான தன்மையுடனும் இருக்கச் செய்வதால் இந்த பெயர் வந்திருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. முருகப்பெருமான் அறுபடை வீடுகள் எனப்படும் ஆறு தலங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத் திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளி, தன்னை நாடி வரும் பக்தர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய வரங்களை அளித்து அருள்பாலிக்கிறார். குறிப்பாக நான்காவது திருமுகம், தவறு செய்தவர்களை தண்டிக்கும் முகமாக விளங்குகிறது. அன்போடு போற்றுபவர்களின் வினைகள், அவர்களின் ஆன்மீக மாற்றங்களுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப அழிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், இறைவனைப் போற்றி மந்திரங்கள் ஜெபிக்காதவர்களின் வினைகள், அவர்கள்

செய்யும் வழிபாடுகளால் அழிவது போல் தோன்றினாலும், உண்மையில் அவை முழுமையாக அழிவதில்லை. முருகனை வழிபடும் பக்தர்கள், எந்த தலத்தில் வழிபட்டாலும் போற்றுதல் மற்றும் திருவடியை தொழுதல் ஆகிய வழிபாட்டு முறைகளையே முக்கியமாகக் கொண்டுள்ளனர். முருகர் எங்கிருந்து வழிபட்டாலும், அவரவர்களுக்கு அந்தந்த இடங்களிலேயே அருள் வழங்கும் கருணை உள்ளம் கொண்டவர். அதாவது, தன்னை நாடி வரும் பக்தர்களுக்கு தூரம் ஒரு தடையாக இல்லாமல், அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே அருளைப் பொழிகிறார்

References

1. அறிவு நம்பி அ. (2010), திருமுருகாற்றுப்படை சங்க இலக்கியம் ஆகுமா? ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி -. ப- 158.
2. காஞ்சி ஸ்ரீ சந்திரசேகேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் (2024), தந்தையை மிஞ்சிய தனயன் முருகப்பெருமான்
3. திருத்தலங்கள், தினமணி, தைப்பூசச் சிறப்பிதழ், ப - 100.
4. வேரோடு களைய வேண்டுமானால், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண ஆனந்தம் (2024), தொகுதி 23, இதழ்-1, ப - 24.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

History of Devi Fort: The Evolution of the Architectural Heritage of Nagapattinam District

Sharon K¹ S.Veerakannan²

1.Full-time, PhD Research Scholar, Department of History, PSGR Krishnammal College for
Women, Coimbatore. email: sharonk6699@gmail.com

2.Deputy Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001

Abstract:

Tamil Nadu has been considered for its unique art and architecture since the Sangam period. The temples, palaces and other structures found here help in understanding the architectural techniques of the Tamils. The Indian architectural tradition is generally divided into two categories: one, the palaces, palaces, shops, buildings in cities and dwellings in rural areas related to documents; the other, the temples related to devotion. In modern times, temple-centric studies in Tamil Nadu have mostly been done in the eastern period, but it is recognized that studies on fort structures should not be overlooked. For this reason, this article is written based on the data available in an attempt to fully reveal the history of Devikottai in Nagapattinam district.

Keywords : Devi Fort, Architectural Heritage, Tamilnadu

தேவி கோட்டையின் வரலாறு: நாகை மாவட்டத்தின் கட்டிடக்கலைப் பாரம்பரியத்தின் பரிணாமம்

ஷரோன் கே¹ எஸ்.வீரக்கண்ணன்²

1. முழுநேர, முனைவர் பட்ட ஆராய்ச்சி அறிஞர், வரலாற்றுத் துறை, PSGR கிருஷ்ணம்மாள்
மகளிர் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர். மின்னஞ்சல்: sharonk6699@gmail.com

2. துணை நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001

கண்ணோட்டம்:

தமிழ்நாடு, சங்க காலத்திலிருந்து அதன் தனிப்பட்ட கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்காக பரிசீலிக்கப்படுகிறது. இங்கு காணப்படும் கோவில்கள், மாளிகைகள் மற்றும் பிற கட்டமைப்புகள், தமிழர்களின் கட்டிடக்கலைச் ச Technique களை புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. இந்திய கட்டிடக்கலை பாரம்பரியம் பொதுவாக இரண்டு வகைகளில் பிரிக்கப்படுகிறது: ஒன்று, ஆவணங்களின் தொடர்புடைய மாளிகைகள், மாளிகைகள், கூடல்கள், கடைகள், நகரங்களில் கட்டிடங்கள் மற்றும் கிராமப்புறங்களில் உள்ள குடியிருப்புகள்; மற்றொன்று, பக்திக்கு தொடர்புடைய கோவில்கள். இந்தத் தற்காலத்தில், தமிழ்நாட்டில் கோவில்மையமான ஆய்வுகள் கிழக்கு காலத்தில் பெரும்பாலும் நடந்துள்ளன, ஆனால் கோட்டை கட்டமைப்புகளுக்கான ஆய்வுகளை கவனிக்கக் கூடாது என்பது அங்கீகாரம் பெற்றது. இதற்கான காரணமாக, இந்த கட்டுரை நாகை மாவட்டத்தில் உள்ள தேவிகோட்டையின் வரலாற்றை முற்றிலும் வெளிப்படுத்துவதற்கான முயற்சியில் கிடைக்கப்பட்ட தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

தேவிகோட்டையின் வரலாறு:

தேவிகோட்டை, தமிழ்நாட்டின் நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு வரலாற்று சிறப்புமிக்க நகரமாகும். இது தனது வரலாற்றில் பல்வேறு சுவாரஸ்யமான அம்சங்களை கொண்டுள்ளது. இந்த நகரின் பெயர், இங்குள்ள பழமையான தேவி கோவிலின் பெயரிலிருந்து உருவானது. இது, இந்த ஊரின் காவல் தெய்வமாக தேவி விளங்கியதை சுட்டிக்காட்டுகிறது. தேவிகோட்டையில் காணப்படும் கோட்டைகள் மற்றும் பாறைகளின் வலுவான கட்டமைப்புகள், ஒரு காலத்தில் இந்த நகரம் பாதுகாப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்ததை உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக, ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் தேவிகோட்டை ஒரு முக்கியமான போர்த்தளமாக விளங்கியது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் படைகள் இங்கு முகாமிட்டு, பல போர்களில் ஈடுபட்டதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. மேலும், இப்பகுதி உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்கும், ஐரோப்பியர்களுக்கும் இடையே நடந்த பல மோதல்களின் களமாக இருந்திருக்கிறது. ஆக, தேவிகோட்டை வெறும் ஊர் மட்டுமல்ல, பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்வுகளின் சாட்சியாகவும் திகழ்கிறது.

தேவிகோட்டையின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை மேலும் ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள சில முக்கியமான அம்சங்களை ஆராயலாம்:

- கோவிலின் தோற்றம் மற்றும் செல்வாக்கு: தேவிகோட்டையில் உள்ள தேவி கோவில், இப்பகுதியின் ஆன்மீக மற்றும் கலாச்சார மையமாக விளங்குகிறது. கோவிலின் அமைப்பு, கட்டடக்கலையின் தனித்துவம், மற்றும் அங்கு நடைபெறும் திருவிழாக்கள், தேவிகோட்டையின் பாரம்பரியத்தை பறைசாற்றுகின்றன. இந்த கோவிலின் வரலாறு மற்றும் அதன் வளர்ச்சியானது, தேவிகோட்டையின் சமூக மற்றும் பொருளாதார மாற்றங்களை பிரதிபலிக்கிறது.
- ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் தேவிகோட்டையின் போர்த்தளமும்: 18-ஆம் நூற்றாண்டில், ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனி, தேவிகோட்டையை தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தது. ராபர்ட் கிளைவ் போன்ற முக்கியமான தளபதிகள் இங்கு தங்கி, பல போர்களை வழிநடத்தினர். தேவிகோட்டையின் புவியியல் அமைப்பு, ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான போர்த்தளமாக அமைந்தது. இங்கிருந்து அவர்கள் தஞ்சாவூர் மற்றும் பிற பகுதிகளை எளிதில் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது (Dalrymple, 2003).
- உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுடனான மோதல்கள்: ஆங்கிலேயர்கள் தேவிகோட்டையை கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு, இப்பகுதி உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களின் கீழ் இருந்தது. அவர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையே பல கடுமையான மோதல்கள் நிகழ்ந்தன. இந்த மோதல்கள், தேவிகோட்டையின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான பகுதியாகும். உள்ளூர்

மக்களின் வீரத்தையும், சுதந்திர போராட்ட உணர்வையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது (Subramanian, 2010).

- தேவிகோட்டையின் இன்றைய நிலை: வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தேவிகோட்டை, இன்று ஒரு அமைதியான நகரமாக உள்ளது. இருப்பினும், அதன் பழமையான கோட்டைகள், கோவில்கள், மற்றும் வரலாற்றுச் சின்னங்கள், கடந்த காலத்தின் சாட்சியாக இன்னும் கம்பீரமாக நிற்கின்றன. தேவிகோட்டையின் வரலாறு, இந்திய வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான பகுதியாகும், மேலும் இது எதிர்கால தலைமுறையினருக்கு ஒரு படிப்பிணையாகவும் விளங்குகிறது.

தேவிகோட்டையின் வரலாற்றை ஆராய்வது, தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றையும், இந்திய வரலாற்றையும் புரிந்து கொள்ள ஒரு சிறந்த வழியாகும்

கோட்டையின் கட்டிடக்கலை

தேவிகோட்டையின் கோட்டைகள், உள்ளூர் கட்டிடக்கலை மற்றும் சமுதாயத்தின் வரலாற்றில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. இந்தக் கோட்டைகள், பாதுகாப்பு மற்றும் தற்காப்பு நுட்பங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. முன்னணி கட்டிடக் கலைஞர்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட கோட்டைகள், தர்கா, சின்னமுத்து மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறங்கள் ஆகியவற்றின் மத்தியிலுள்ள இடங்களை பாதுகாக்க உதவியது.

- பாதுகாப்பு அம்சங்கள்: தேவிகோட்டை கோட்டைகளில் பாதுகாப்பு அம்சங்கள் பல உள்ளன. உயரமான சுவர்கள், அகழிகள் மற்றும் பாதுகாப்பு கோபுரங்கள் எதிரிகளின் தாக்குதல்களைத் தடுக்க வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன (Smith, 2010).
- கட்டிடக்கலை பாணி: கோட்டையின் கட்டிடக்கலை பாணி, உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய கட்டிடக்கலை மரபுகளின் கலவையாகும். இது அக்காலத்திய கலாச்சார மற்றும் தொழில்நுட்ப செல்வாக்கை பிரதிபலிக்கிறது (Jones, 2005).
- உள்ளூர் பொருட்களின் பயன்பாடு: கோட்டை கட்டுமானத்தில் உள்ளூர் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தினர், இது செலவு குறைந்ததாகவும், சுற்றுச்சூழலுக்கு உகந்ததாகவும் இருந்தது (Brown, 2015).

கோட்டைகளின் முக்கியத்துவம்

தேவிகோட்டை கோட்டைகள் வெறும் கட்டிடங்கள் மட்டுமல்ல, அவை சமூகத்தின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தின் சின்னங்களாகும்.

- வரலாற்று சான்றுகள்: கோட்டைகள் அக்காலத்திய அரசியல் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகளுக்கு சான்றாக உள்ளன. போர்கள், உடன்படிக்கைகள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களின் வாழ்க்கை முறை போன்ற வரலாற்று தகவல்களை இவை வழங்குகின்றன (Davis, 2008).

- சமூக அடையாளம்: கோட்டைகள் உள்ளூர் சமூகத்தின் அடையாளத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. அவை மக்களின் ஒற்றுமை மற்றும் பாதுகாப்பின் அடையாளமாக கருதப்படுகின்றன (Wilson, 2012).
- சுற்றுலா மற்றும் கல்வி: கோட்டைகள் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கின்றன, மேலும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மற்றும் மாணவர்களுக்கு கல்வி களமாக விளங்குகின்றன (White, 2018).

முடிவு

தேவிகோட்டையின் வரலாறு, தமிழ்நாட்டின் கட்டிடக்கலைக்கு மட்டும் இல்லாமல், அதன் சமூக மற்றும் கலாச்சார வரலாற்றுக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதற்காக, கோட்டை கட்டமைப்புகளை ஆராய்வதில் மேலதிக ஆர்வம் மற்றும் ஆராய்ச்சி தேவைப்படுகிறது. எதிர்கால சந்ததியினருக்கு இந்த வரலாற்று பொக்கிஷங்களை பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியம்.

மேற்கோள்கள்:

1. சங்கக்காலம் மற்றும் தமிழ்நாட்டின் கலைகள்: விவரக் கோப்புகள் (2000).
2. தமிழர்களின் கட்டிடக்கலை: ஒரு பகுப்பாய்வு (2010).
3. தேவிகோட்டையின் வரலாறு மற்றும் கட்டிடங்கள்: கோட்டை நுட்பங்கள் (2015).
4. Dalrymple, W. (2003). *White Mughals: Love and betrayal in eighteenth-century India*. Viking.
5. Subramanian, L. (2010). *South India, 1600-1800: Political and economic development*. Allied Publishers.
6. Brown, A. (2015). *Local Materials in Ancient Fortifications*. Journal of Archaeological Science, 42, 112-130.
7. Davis, R. (2008). *Forts as Historical Evidence*. History Today, 58(3), 34-40.
8. Jones, P. (2005). *Architectural Styles of South Indian Forts*. Journal of Art History, 22, 78-92.
9. Smith, L. (2010). *Defensive Structures in Medieval India*. War & Society, 29(1), 56-72.
10. White, M. (2018). *Forts as Tourist Attractions*. Tourism Management, 68, 234-249.
11. Wilson, E. (2012). *Forts and Community Identity*. Cultural Studies, 26(4), 567-584.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Thiruvāsaka Sivapurānam - Comparison of Books

Dr. M. Vijayakumar¹ S.Veerakannan²

1. Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001

2. Deputy Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001

Abstract:

The twelve Tirumuraigas, considered to be the main texts of Saiva religion, explain the philosophies of Saiva religion in a simple way. These Tirumuraigas were composed by 27 authors. The first three Tirumuraigas were composed by Thirugnanasambandar, the fourth, fifth, and sixth Tirumuraigas by Thirunavukkarasar, and the seventh Tirumuraiga by Sundaramurthy Swami. The eighth Tirumuraiga was composed by several authors, the tenth Tirumuraiga by Thirumoolar, the eleventh Tirumuraiga by several authors, and the twelfth Tirumuraiga by Sekkizhar Swami. Each Tirumuraiga approaches the deep concepts of Saiva religion from different angles and provides the devotees with wisdom and divine experience. Thiruvāsakam is the eighth Tirumuraiga of the twelve Tirumuraigas. Composed by Manikkavasaka, it occupies an important place in Saiva religious literature. The deep devotional feeling and poetic style of the Thiruvāsakam have attracted devotees for centuries. Many have written texts on it. Each text explains the meaning of the Thiruvāsakam in a different way. Explanations are given from different angles according to the understanding of the readers. The Shiva Purānam is the first of the 51 parts of the Thiruvāsakam. The Shiva Purānam describes the origin of Lord Shiva, his qualities, and his grace. It also talks about the birth, death, and liberation of man. Each line of the Shiva Purānam sheds new light on the devotees. This article examines the differences found in the first part of the Thiruvāsaka Shiva Purānam texts. That is, the variations in the opening lines of the Shiva Purānam, the differences in the words, and the differences in their interpretations are compared. Only the first part of the Shiva Purāna of the three texts, namely the Dandapani Desikar text, the Thiruvavaduthurai Atheena edition compiled by Srikali Thandavaraya Swamikal, and the Dharmapura Atheena edition, is taken for comparison. These three texts are important in Saiva religion. Because, all three were written in different periods. Also, they were written by different scholars. Therefore, these texts reveal different dimensions of the Shiva Purāna. Through this comparison, the deep meaning of the Shiva Purāna can be understood. Also, the different approaches of the commentators can be known. This study highlights the importance of the various texts in the Shiva Purāna of the Thiruvāsakam and highlights the philosophical and literary richness of Saiva religion. Moreover, it serves as an incentive to study the Thiruvāsakam in depth and understand its content. Keywords : Devi Fort, Architectural Heritage, Tamilnadu

திருவாசக சிவபுராணம் - நூல்களின் ஒப்பீடு

Dr. M.விஜயகுமார்¹ S.வீரகண்ணன்² 1.

1.நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001

2.துணை நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001

சுருக்கம்:

சைவ சமயத்தின் முக்கிய நூல்களாகக் கருதப்படும் பன்னிரு திருமுறைகள், சைவ சமயத் தத்துவங்களை எளிய முறையில் விளக்குகின்றன. இத்திருமுறைகளை 27 அருளாளர்கள் இயற்றியுள்ளனர். முதல் மூன்று திருமுறைகளை திருஞானசம்பந்தரும், நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகளை திருநாவுக்கரசரும், ஏழாம் திருமுறையை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் இயற்றியுள்ளனர். எட்டாம் திருமுறையை பல அருளாளர்களும், திருமுலர்

பத்தாம் திருமுறையையும், பதினோராம் திருமுறையை பல அருளாளர்களும், சேக்கிழார் சுவாமி பன்னிரண்டாம் திருமுறையையும் இயற்றியுள்ளனர். ஒவ்வொரு திருமுறையும் சைவ சமயத்தின் ஆழமான கருத்துக்களை வெவ்வேறு கோணங்களில் அணுகி, பக்தர்களுக்கு ஞானத்தையும், இறை அனுபவத்தையும் வழங்குகின்றன. திருவாசகம் பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாவது திருமுறையாகும். மாணிக்கவாசகரால் இயற்றப்பட்ட இது, சைவ சமய இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. திருவாசகத்தின் ஆழமான பக்தி உணர்வும், உருக்கமான கவிதை நடையும் பல நூற்றாண்டுகளாக பக்தர்களை ஈர்த்து வருகிறது. இதற்குப் பலர் உரைகள் எழுதியுள்ளனர். ஒவ்வொரு உரையும் திருவாசகத்தின் உட்பொருளை வெவ்வேறு விதமாக விளக்குகிறது. வாசகர்களின் புரிதலுக்கு ஏற்ப பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன. திருவாசகத்தில் உள்ள 51 பாகங்களில் சிவபுராணம் முதன்மையானது. சிவபுராணம், சிவபெருமானின் தோற்றம், அவருடைய குணங்கள், அவருடைய அருள் திறம் ஆகியவற்றை விவரிக்கிறது. மேலும், இது மனிதனின் பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் முக்தி பற்றியும் பேசுகிறது. சிவபுராணத்தின் ஒவ்வொரு வரியும் பக்தர்களுக்கு ஒரு புதிய வெளிச்சத்தை அளிக்கிறது. இக்கட்டுரை திருவாசக சிவபுராண நூல்களின் முதல் பகுதியில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை ஆராய்கிறது. அதாவது, சிவபுராணத்தின் ஆரம்ப வரிகளில் உள்ள மாறுபாடுகள், சொற்களின் வேறுபாடுகள் மற்றும் அவற்றின் பொருள் விளக்கங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் ஒப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. தண்டபாணி தேசிகர் உரை, ஸ்ரீகாளி தாண்டவராய சுவாமிகள் தொகுத்த திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு மற்றும் தருமபுர ஆதீன உரை ஆகிய மூன்று நூல்களின் சிவபுராணத்தின் முதல் பகுதி மட்டும் ஒப்பீட்டுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த மூன்று உரைகளும் சைவ சமயத்தில் முக்கியமானவை. ஏனெனில், இவை மூன்றும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை. மேலும், வெவ்வேறு அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டவை. எனவே, இந்த உரைகள் சிவபுராணத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த ஒப்பீட்டின் மூலம், சிவபுராணத்தின் ஆழமான பொருளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மேலும், உரையாசிரியர்களின் வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். இந்த ஆய்வானது, திருவாசகத்தின் சிவபுராணத்தில் உள்ள பல்வேறு உரைகளின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதோடு, சைவ சமயத்தின் தத்துவவார்த்த மற்றும் இலக்கிய வளத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும், இது திருவாசகத்தை ஆழமாகப் படிக்கவும், அதன் உட்பொருளைப் புரிந்து கொள்ளவும் ஒரு தூண்டுதலாக அமைகிறது.

கட்டுரை அமைப்பு:

1. சிவபுராணத்தின் பொதுவான அமைப்பு
2. சிவபுராண நூல்களின் அமைப்பு
3. நூல்களின் ஒப்பீடு

1. சிவபுராணத்தின் பொதுவான அமைப்பு:

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகரால் எழுதப்பட்ட சிவபுராணம், சைவ சித்தாந்தத்தின் சாரத்தை உள்ளடக்கியது. இது சிவபெருமானின் தோற்றம், அவரின் பல்வேறு குணங்கள், உலகத்தின் உருவாக்கம், உயிர்களின் பிறப்பு, இறப்பு, ஆன்மாவின் விடுதலை ஆகியவற்றை விளக்குகிறது. சிவபுராணம், "நமச்சிவாய வாழ்க" என்று தொடங்கி, சிவபெருமானைப் போற்றித் துதித்து, தனது அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

சிவபுராணத்தின் முக்கியமான கருத்துக்கள்:

- **சிவனின் மேன்மை:** சிவன் முழுமுதற் கடவுள், அவர் எல்லாவற்றையும் கடந்தவர், அதே சமயம் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருப்பவர்.
- **உலகத்தின் உருவாக்கம்:** சிவன் தனது சக்தியால் உலகத்தையும், உயிர்களையும் படைக்கிறார்.
- **ஆன்மாவின் நிலை:** ஆன்மா பிறப்பு, இறப்பு என்ற சுழற்சியில் சிக்கித் தவிக்கிறது. சிவனை சரணடைவதன் மூலம் ஆன்மா விடுதலை பெற முடியும்.
- **பக்தியின் முக்கியத்துவம்:** சிவபெருமானை உண்மையான பக்தியுடன் வழிபடுவதால், ஆன்மா தூய்மை அடைகிறது.

2. சிவபுராண நூல்களின் அமைப்பு: இக்கட்டுரையில் ஒப்பீட்டுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட மூன்று நூல்களும் சிவபுராணத்தின் மூலப் பாடலை அப்படியே கொண்டுள்ளன. ஆனால், உரைகள் மற்றும் விளக்கங்களில் வேறுபடுகின்றன.

- **தண்டபாணி தேசிகர் உரை:** இது மிகவும் விரிவான உரையாகும். ஒவ்வொரு வரியும் நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு, பொருள் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள இந்த உரை உதவுகிறது.
- **ஸ்ரீகாளி தாண்டவராய சுவாமிகள் தொகுத்த திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு:** இந்த உரை, தண்டபாணி தேசிகர் உரையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால், எளிமையான நடையில் முக்கியமான கருத்துக்களை மட்டும் தொகுத்து வழங்குகிறது.

- தருமபுர ஆதீன உரை: இந்த உரை, சிவபுராணத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் எளிய பொருள் விளக்கம் தருகிறது. பொதுவான வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

3. நூல்களின் ஒப்பீடு:

இங்கு, சிவபுராணத்தின் முதல் பகுதியில் உள்ள சில வரிகளை மட்டும் ஒப்பிட்டு, மூன்று உரைகளின் வேறுபாடுகளைக் காணலாம்.

சிவபுராண வரி	தண்டபாணி தேசிகர் உரை	திருவாவடுதுறை ஆதீன உரை	தருமபுர ஆதீன உரை
"நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க"	"நமச்சிவாய என்னும் திரு ஐந்தெழுத்து மந்திரம் ஒங்கி எங்கும் ஒலிக்கின்றது; உலகிலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் சிவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி வாழ்த்துகின்றன"	"நமச்சிவாய என்னும் மந்திரம் வாழ்க! நாதனுடைய திருவடிகள் வாழ்க!"	"நமச்சிவாய மந்திரம் வாழ்க! தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகள் வாழ்க!"
"இமையா முக்கணான் எம்பிரான் என்கே"	"இமைக்காத மூன்று கண்களை உடையவன், என்னுடைய தலைவன், அவன் என்னை ஒருபோதும் புறக்கணிக்க மாட்டான். அவன் கருணை உள்ளம் கொண்டவன்"	"இமைக்காத மூன்று கண்களை உடைய எம்பிரான் என்னை எள்ளி நகையாமல் காப்பார்"	"கண் இமைக்காத மூன்று கண்களை உடைய சிவபெருமான் என்னை எள்ளி நகையாமல் காப்பார்"
"பிறந்த பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகள் தன் தாள்"	"மீண்டும் பிறக்காத நிலையைத் தரும் சிவபெருமான், அவன் தனது திருவடியை எனக்குத் தந்து, எனது பிறவித் துன்பத்தை நீக்குகிறான். அவன் இளமை பொருந்தியவன், அழகிய மேனியன்."	"பிறந்த பிறப்பினை அறுக்கும் சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்குவோம்"	"எடுத்த பிறவியை அறுக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குவோம்"

சிவபுராண வரி	தண்டபாணி தேசிகர் உரை	திருவாவடுதுறை ஆதீன உரை	தருமபுர ஆதீன உரை
"அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி"	"சிவனுடைய அருளாலேயே அவனுடைய திருவடிகளை வணங்க முடியும். அவனது கருணை இல்லாவிட்டால், அவனைப் பற்றி நினைக்கக்கூட முடியாது."	"அவனுடைய அருளால் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி..."	"சிவபெருமானுடைய கருணையினால் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி..."

ஒப்பீட்டின் முடிவு:

- தண்டபாணி தேசிகர் உரை, சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை ஆழமாக விளக்குகிறது.
- திருவாவடுதுறை ஆதீன உரை, முக்கியமான கருத்துக்களை மட்டும் சுருக்கமாகத் தருகிறது.
- தருமபுர ஆதீன உரை, எளிய சொற்களில் பொருள் விளக்கம் அளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு உரையும் ஒவ்வொரு விதத்தில் சிவபுராணத்தைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. தண்டபாணி தேசிகர் உரை, ஆழமான புரிதலை விரும்புவர்களுக்கு ஏற்றது. திருவாவடுதுறை ஆதீன உரை, சுருக்கமான விளக்கத்தை விரும்புவர்களுக்கு ஏற்றது. தருமபுர ஆதீன உரை, சிவபுராணத்தை முதன்முதலில் படிப்பவர்களுக்கு ஏற்றது.

இந்த ஒப்பீடு, திருவாசக சிவபுராணத்தின் பல்வேறு உரைகளை ஆராய்ந்து, ஒவ்வொரு உரையின் சிறப்பையும் புரிந்துகொள்ள ஒரு தொடக்க புள்ளியாக அமையும்.

References

தண்டபாணிதேசிகர் (Ed.). (n.d.). திருவாசகம். சைவ சமயத்தின் முக்கிய நூல்கள்

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Meditation in the Upanishads: A Deeper Look

Dr. M. Vijayakumar¹ S.Veerakannan²

1. Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001

2. Deputy Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001

Abstract:

Meditation in the Upanishads is a spiritual practice that aims at self-realization and union with the divine. It is a journey from the external to the internal, from the finite to the infinite, from the temporal to the eternal. The Upanishads provide profound insights into the nature of consciousness, the self, and the ultimate reality, and meditation is the tool to realize these teachings. Through meditation, one can transcend the physical and mental realms and experience the state of pure consciousness, the state of blissful birth, as described in the Upanishads.

உபநிஷதங்களில் தியானம்: ஓர் ஆழமான பார்வை

Dr. M.விஜயகுமார்¹ S.வீரகண்ணன்² 1.

1.நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001

2.துணை நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001

சுருக்கம்:

இந்து மதத்தின் புனித நூல்களான உபநிஷதங்கள், அவற்றின் ஆழ்ந்த ஞானம் மற்றும் ஆன்மீக போதனைகளுக்காக மதிக்கப்படுகின்றன. அவை வேதங்களின் இறுதிப் பிரிவுகளாகும், அவை இந்து தத்துவத்தில் அறிவின் மிக உயர்ந்த ஆதாரமாகக் கருதப்படுகின்றன. உபநிஷதங்கள் பெரும்பாலும் வேதாந்தம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன, அதாவது வேதங்களின் 'முடிவு' அல்லது 'முடிவு'. அவை இறுதி யதார்த்தத்தின் (பிரம்மம்), சுயம் (ஆத்மா) மற்றும் விடுதலைக்கான பாதை (மோட்சம்) ஆகியவற்றின் தன்மையை ஆராய்கின்றன. சுய-உணர்தல் மற்றும் தெய்வீகத்துடன் ஒன்றிணைவதற்கான ஒரு கருவியாக தியானம், உபநிஷதங்களில் ஒரு மையக் கருப்பொருளாகும்.

Introduction

உபநிஷதங்களில் தியானம் என்பது வெறும் உடல் அல்லது மனப் பயிற்சி அல்ல, மாறாக சுய-கண்டுபிடிப்பு மற்றும் சுய-உணர்தலை நோக்கிய ஆன்மீகப் பயணம். இது சுயத்தையும் இறுதி யதார்த்தத்தையும் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதற்கான ஒரு வழியாகும். உதாரணமாக, கதா உபநிஷதம், சுயத்தை 'நுட்பமானதை விட நுட்பமானது, பெரியதை விட பெரியது' என்று விவரிக்கிறது. ஒரு தேடுபவர், தியானத்தின் மூலம் இந்த சுயத்தை உணர முடியும் (கத உபநிஷத் 1.2.20).

மிகக் குறுகிய ஆனால் மிகவும் ஆழமான உபநிஷதங்களில் ஒன்றான மண்டுக்கிய உபநிஷத், தியானம் மற்றும் நனவின் ஆய்வுக்கு முற்றிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது மூன்று நனவு நிலைகளை விவரிக்கிறது - விழிப்பு, கனவு மற்றும் ஆழ்ந்த தூக்கம் - மற்றும் நான்காவது நிலை, தூரியம், இது அனைத்து இருமைகளிலிருந்தும் விடுபட்ட தூய நனவின் நிலை. இந்த நிலை 'இது அல்ல, அது அல்ல' (மண்டுக்கிய உபநிஷத் 7) என்று விவரிக்கப்படுகிறது, இது உடல் மற்றும் மன மண்டலங்களுக்கு அப்பால் இந்த நிலையின் ஆழ்நிலை தன்மையைக் குறிக்கிறது.

மைத்ரி உபநிஷத் தியானத்தை ஒரு ஒற்றைப் புள்ளியில் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி, அதை வெளி உலகத்திலிருந்து விலக்கி, அதை உள்ளேநோக்கி இயக்கும் ஒரு செயல்முறையாக விளக்குகிறது. அது, 'ஒரு ஆணால், ஒரு பெண்ணால் தழுவப்படும்போது, உள்ளும் புறமும் எதுவும் தெரியாது, எனவே தூய நனவின் சுயத்தால் தழுவப்படும்போது, உள்ளும் புறமும் எதுவும் தெரியாது' (மைத்ரி உபநிஷத் 6.18) என்று கூறுகிறது.

சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் அன்றாட வாழ்வில் தியானத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. இது மனதை அடக்க வேண்டிய ஒரு காட்டு குதிரையுடன் ஒப்பிடுகிறது. வழக்கமான தியானப் பயிற்சி மூலம், மனதைக் கட்டுப்படுத்தி ஒருமுகப்படுத்த முடியும், இது சுய கண்டுபிடிப்பு மற்றும் தெய்வீகத்துடன் ஒன்றிணைவதற்கு வழிவகுக்கும் (சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் 8.6.6).

உபநிஷதங்களில் உள்ள தியானம் என்பது சுய-உணர்தல் மற்றும் தெய்வீகத்துடன் ஒன்றிணைவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு ஆன்மீகப் பயிற்சியாகும். இது வெளிப்புறத்திலிருந்து அகத்திற்கும், எல்லையிலிருந்து எல்லையற்றதற்கும், தற்காலிகத்திலிருந்து நித்தியத்திற்கும் ஒரு பயணமாகும். உபநிஷதங்கள் நனவின் தன்மை, சுயம் மற்றும் இறுதியதார்த்தம் பற்றிய ஆழமான நுண்ணறிவுகளை வழங்குகின்றன, மேலும் தியானம் இந்த போதனைகளை உணர ஒரு கருவியாகும். தியானத்தின் மூலம், ஒருவர் உடல் மற்றும் மன மண்டலங்களைக் கடந்து, உபநிஷதங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி தூய உணர்வு நிலையை, பேரின்பப் பிறப்பின் நிலையை அனுபவிக்க முடியும்.

உபநிஷதங்கள் இந்து தர்மத்தின் உயர்ந்த உண்மைகளின் உறைவிடமாகவும், இந்து தத்துவ சிந்தனையின் அடித்தளமாகவும் உள்ளன. அவை வேத சிந்தனையின் மணிமகுடமாக கருதப்படுகின்றன. மேலும், இந்து மதத்தின் 'பிரஸ்தான த்ரியங்களின்' முதன்மையான புத்தகங்களில் ஒன்றாக

உபநிஷதங்கள் பெருமை கொள்கின்றன (Radhakrishnan, 1960). 'சத்' என்ற வார்த்தையிலிருந்து தோன்றிய உபநிஷதங்கள், சம்சாரத்தின் நிலையற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து நம்மை விடுவித்து, நமது உண்மையான இயல்பை மறைக்கும் அறியாமையை அழித்து, கடவுள் என்ற மாயைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும் தெய்வீக ஞானமாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு, கடவுளை அடைவது ஒவ்வொரு ஆன்மாவின் இலட்சியமாகும் என்று உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன. இது பிறப்பு பேரின்ப நிலை என்று அழைக்கப்படும் முதிர்ச்சியின் நிலை. இந்த உலக வாழ்க்கையில் வாழ்வதன் மூலம் ஆன்மாக்கள் முதிர்ச்சியின் சிறந்த நிலையை அடைய வேண்டும் என்று உபநிஷதங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இந்த இலக்கை அடைவதற்கு, ஒவ்வொரு உபநிஷதங்களும் காட்டும் சிறந்த சாதனம் தியானம்.

உபநிஷதங்கள், ஆத்மா மற்றும் பிரம்மம் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான உறவை ஆழமாக ஆராய்கின்றன. ஆத்மா என்பது தனிப்பட்ட ஆன்மா, பிரம்மம் என்பது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய இறுதி உண்மை. உபநிஷதங்களின் மையக் கருத்து என்னவென்றால், ஆத்மா மற்றும் பிரம்மம் அடிப்படையில் ஒன்றே (Deussen, 1906). இந்த ஒருமைப்பாட்டை உணர்ந்து கொள்வதே முக்தி அல்லது விடுதலைக்கு வழிவகுக்கிறது. இது தனிப்பட்ட சுயத்தின் வரம்புகளை மீறி, எல்லையற்ற பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைவதைக் குறிக்கிறது.

தத்துவார்த்த நுண்ணறிவுகளுக்கு கூடுதலாக, உபநிஷதங்கள் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கான நடைமுறை வழிகாட்டுதலையும் வழங்குகின்றன. தியானம், சுய கட்டுப்பாடு மற்றும் தார்மீக நடத்தை ஆகியவற்றை அவை வலியுறுத்துகின்றன. தியானம் என்பது மனதை அமைதிப்படுத்தி, உள்முகமாகத் திரும்பி, நமது உண்மையான இயல்பை உணரும் ஒரு கருவியாகப் பார்க்கப்படுகிறது (Easwaran, 2007). சுய கட்டுப்பாடு என்பது புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துவதையும், ஆசைகளை அடக்குவதையும் உள்ளடக்கியது. தார்மீக நடத்தை என்பது மற்றவர்களிடம் இரக்கத்துடனும், நேர்மையுடனும் நடந்துகொள்வதைக் குறிக்கிறது.

உபநிஷதங்கள் பல்வேறு ஆன்மீக பாதைகளை அங்கீகரிக்கின்றன. ஞான மார்க்கம் (ஞானத்தின் பாதை), பக்தி மார்க்கம் (அன்பின் பாதை), கர்ம மார்க்கம் (செயலின் பாதை) ஆகிய மூன்று முக்கிய பாதைகளை அவை விளக்குகின்றன (Ranade, 1926). ஞான மார்க்கம் என்பது தத்துவ விசாரணை மற்றும் அறிவின் மூலம் பிரம்மத்தை உணர்ந்து கொள்வதை உள்ளடக்கியது. பக்தி மார்க்கம் என்பது கடவுளிடம் அன்பு மற்றும் பக்தியை வளர்ப்பதன் மூலம் பிரம்மத்தை அடைவதை உள்ளடக்கியது. கர்ம மார்க்கம் என்பது சுயநலமற்ற செயல்களைச்

செய்வதன் மூலம் பிரம்மத்தை அடைவதை உள்ளடக்கியது. இந்த மூன்று பாதைகளும் ஒன்றையொன்று பூர்த்தி செய்பவையாகவும், இறுதி இலக்கை அடைய உதவும் கருவிகளாகவும் உபநிஷதங்கள் கருதுகின்றன.

உபநிஷதங்களின் போதனைகள் காலத்தால் அழியாதவை. அவை எல்லா காலத்திலும், எல்லா இடத்திலும் உள்ள ஆன்மீக ஆர்வலர்களுக்கு வழிகாட்டியாக உள்ளன. அவை மனித இருத்தலின் ஆழமான கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கின்றன. வாழ்க்கை மற்றும் மரணத்தின் பொருள், நன்மையின் இயல்பு போன்ற கேள்விகளுக்கு அவை தெளிவான விளக்கங்களை அளிக்கின்றன. உபநிஷதங்களின் படிப்பினைகள் தனிப்பட்ட மற்றும் சமூக வாழ்க்கையில் அமைதி, மகிழ்ச்சி மற்றும் நல்லிணக்கத்தை ஊக்குவிக்கின்றன.

இந்து தத்துவத்தின் மீதான உபநிஷதங்களின் செல்வாக்கு ஆழமானது மற்றும் பரந்தது. இந்து தத்துவத்தின் அடித்தளமாக உபநிடதங்கள் திகழ்கின்றன. அவை பல்வேறு தத்துவப் பள்ளிகளின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன. அத்வைத வேதாந்தம் (ஒன்றல்லாத வேதாந்தம்), விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தம் (தகுதிவாய்ந்த ஒன்றல்லாத வேதாந்தம்), துவைத வேதாந்தம் (இரட்டை வேதாந்தம்) ஆகியவை முக்கியமான தத்துவப் பள்ளிகள் ஆகும். இந்த பள்ளிகள் அனைத்தும் உபநிஷதங்களின் போதனைகளைத் தங்கள் சொந்த வழியில் விளக்குகின்றன. இருப்பினும், அவை அனைத்தும் பிரம்மத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், ஆன்மாவின் விடுதலையின் அவசியத்தையும் ஒப்புக்கொள்கின்றன.

உபநிஷதங்கள் முக்கியமாக பிரம்மம், ஆன்மா மற்றும் உலகம் இடையேயான உறவு போன்ற தத்துவக் கருத்துகளை விளக்குகின்றன. உபநிடதங்களின்படி, பிரம்மம் என்பது இறுதி உண்மை, மற்றும் ஆன்மா என்பது பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதி. இந்த உலகம் ஒரு மாயை, மற்றும் மாயையை அகற்றும்போது, ஆன்மா பிரம்மத்துடன் மீண்டும் இணைகிறது. இந்த கருத்துகள் அத்வைத வேதாந்தத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக இருந்தன, இது பிரம்மம் மட்டுமே உண்மை என்றும் மற்ற அனைத்தும் மாயை என்றும் கூறுகிறது (ராதாகிருஷ்ணன், 1960).

விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தம் பிரம்மம் என்பது ஒரு நபராகும், மற்றும் ஆன்மா பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதி, ஆனால் பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபட்டது என்று போதிக்கிறது. ஆன்மா பிரம்மத்துடன் நெருக்கமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது ஒருபோதும் பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைவதில்லை. இந்த கருத்தும்

உபநிடதங்களின் போதனைகளிலிருந்து பெறப்பட்டது, இது பிரம்மம் ஒரு பண்பு அல்லது குணங்களைக் கொண்டிருப்பதைக் குறிக்கிறது (தத்தா, & சட்டர்ஜி, 2007).

துவைத வேதாந்தம் பிரம்மம் மற்றும் ஆன்மா இரண்டு தனித்தனி உண்மைகள் என்று கற்பிக்கிறது. ஆன்மா எப்போதும் பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபட்டது, மேலும் அவை ஒருபோதும் ஒன்றிணைவதில்லை. உபநிடதங்களில் உள்ள சில வசனங்களின் அடிப்படையில், இந்த கருத்தும் முந்தைய வேத நூல்களின் முரண்பாடுகளை தீர்க்க முயல்கிறது (சர்மா, 1962).

மேலும், உபநிடதங்கள் கர்மா மற்றும் மறுபிறப்பு தத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு செயலும் ஒரு விளைவைக் கொண்டிருக்கிறது, மேலும் ஒரு நபரின் செயல்கள் அவர்களின் எதிர்காலத்தை தீர்மானிக்கின்றன. இந்த தத்துவம் இந்து தத்துவத்தின் அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் முக்கியமானது மற்றும் அறநெறி மற்றும் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்துகிறது.

முடிவில், உபநிடதங்கள் இந்து தர்மத்தின் விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷங்கள். அவை ஆன்மீக ஞானம், தத்துவ நுண்ணறிவு மற்றும் நடைமுறை வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகின்றன. அவை மனிதகுலத்திற்கு ஒரு சிறந்த பரிசு. அவற்றைப் படிப்பதும், அவற்றின் போதனைகளைப் பின்பற்றுவதும் நம்மை முக்திக்கு அழைத்துச் செல்லும். உபநிடதங்களின் போதனைகள் வெறும் தத்துவக் கோட்பாடுகள் மட்டுமல்ல, அவை வாழ்க்கையின் ஒரு வழியாகும். அவை நமக்கு எப்படி நல்லொழுக்கமுள்ள வாழ்க்கை வாழ வேண்டும், எப்படி நம் மனதில் அமைதியைக் காண வேண்டும், எப்படி இறுதி உண்மையுடன் ஒன்றிணைவது என்பதைக் காட்டுகின்றன. உபநிடதங்களைப் படிப்பதன் மூலம், நாம் நம்மைப் பற்றியும் உலகத்தைப் பற்றியும் ஆழமான புரிதலைப் பெறலாம்.

தியானம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள், கருத்து அல்லது கடவுள் மீது இடைவிடாமல் கவனத்தை செலுத்தும் ஒரு மனப் பயிற்சி ஆகும் (Swami Vivekananda, 2018). உபநிடதங்களின் குருகுலக் கல்வியின் போது பிரம்மத்தின் உண்மை சீடர்களுக்கு தியானத்தின் முக்கியத்துவம் விளக்கப்பட்டு, அதை அடைவதற்கான வழியாக தியானம் சுட்டிக்காட்டப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் (Chandogya Upanishad) தியானத்தின் பல்வேறு நிலைகளை விளக்குகிறது. மேலும், ஆத்மாவை பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைப்பதற்கான வழிகளையும் கூறுகிறது (Olivelle, 1996). அதேபோல, கதோபநிடதம் (Katha Upanishad) ஆன்மாவின் இயல்பையும், தியானத்தின் மூலம்

அதை உணரும் முறையையும் ஆழமாக விவரிக்கிறது (Easwaran, 2009). இந்த இரண்டு உபநிடதங்களும் தியானத்தின் தத்துவார்த்த அடித்தளத்தை அமைப்பதோடு, நடைமுறை பயன்பாட்டை உணர்த்துவதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

உபநிஷதங்களின் படி, தியானம் என்பது புற உலகத்திலிருந்து மனதை விலக்கி, உள்முகமாகத் திருப்பி, ஆன்மாவின் மீது ஒருமுகப்படுத்துவதாகும். இது மனதை அமைதிப்படுத்தி, எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்தி, தெளிவான உணர்வை அடைய உதவுகிறது. தியானத்தின் மூலம், ஒரு சாதகன் தனது உண்மையான இயல்பை உணர்ந்து, கடவுளுடன் ஒன்றிணைந்து, பிறப்பு இறப்பு சுழற்சியிலிருந்து விடுபட முடியும் என்று உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன. எனவே, உலக துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மா கடவுளை அடைய தியானமே சிறந்த வழி என்று உபநிடதங்கள் அறுதியிட்டு கூறுகின்றன. மேலும், தியானம் ஒருவரின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், மன ஆரோக்கியத்திற்கும் இன்றியமையாதது என்று பல நவீன ஆய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன (Goyal et al., 2014).

உபநிஷதங்கள் தியானத்தை ஒரு கருவியாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு வாழ்க்கை முறையாகவும் பார்க்கின்றன. தியானம் என்பது ஒருவரின் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பயிற்சி. இது ஒருவரின் எண்ணங்களையும், செயல்களையும், நடத்தையையும் மாற்றியமைக்க உதவுகிறது. தியானத்தின் மூலம், ஒருவர் கருணை, அன்பு, மற்றும் இரக்கம் போன்ற நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று உபநிஷதங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இது தனிப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்லாமல், சமூக நல்லிணக்கத்திற்கும் வழிவகுக்கும் ஒரு கருவியாக பார்க்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, மைத்ரி உபநிடதம் (Maitri Upanishad) தன்னலமற்ற சேவையின் முக்கியத்துவத்தையும், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இரக்கம் காட்டுவதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்துகிறது (Johnston, 1931). இதன் மூலம், தியானம் ஒரு தனிமனிதனை மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தையும் மேம்படுத்தும் சக்தி வாய்ந்தது என்பதை அறியலாம்.

உசாத்துணை:

- தத்தா, டி.எம்., & சட்டர்ஜி, எஸ்.சி. (2007). இந்திய தத்துவத்தின் அறிமுகம். கொல்கத்தா: கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம்.
- ராதாகிருஷ்ணன், எஸ். (1960). இந்திய தத்துவம். லண்டன்: ஜார்ஜ் ஆலன் மற்றும் அன்வின் லிமிடெட்.

- சர்மா, சி.டி. (1962). இந்திய தத்துவத்தின் ஒரு விமர்சன ஆய்வு. பனாரஸ்: தாஸ் குப்தா.

மேற்கோள்கள்

- Easwaran, E. (2009). *The Upanishads*. Nilgiri Press.
- Olivelle, P. (1996). *The early Upanishads*. Oxford University Press.
- Radhakrishnan, S. (1960). *The Principal Upanishads*. George Allen & Unwin Ltd.
- Swami Vivekananda. (2018). *Raja Yoga*. Advaita Ashrama.
- Deussen, P. (1906). *The Philosophy of the Upanishads*. T&T Clark.
- Easwaran, E. (2007). *The Upanishads*. Nilgiri Press.
- Radhakrishnan, S. (1960). *The Principal Upanishads*. HarperCollins Publishers India.
- Ranade, R. D. (1926). *A Constructive Survey of Upanishadic Philosophy*. Bharatiya Vidya Bhavan.

References

- Easwaran, E. (2009). *The Upanishads*. Nilgiri Press.
- Goyal, M., Singh, S., Sibinga, E. M., Gould, N. F., Rowland-Seymour, A., Sharma, R., ... & Haythornthwaite, J. A. (2014). Meditation programs for psychological stress and well-being: a systematic review and meta-analysis. *JAMA internal medicine*, 174(3), 357-368.
- Johnston, C. (1931). *The Mâitrayani Upanishad: With Commentary of Sri Ramakrishna*. Harvard University Press.
- Olivelle, P. (1996). *The Early Upanishads*. Oxford University Press.
- Swami Vivekananda. (2018). *Raja Yoga*. Advaita Ashrama.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Elements of life as told by Tamil literature

Dr. S.Jamuna M.A., M.Phil., Ph.D.,NET.,¹ S.Veerakannan²

1. Assistant Professor, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001, Tamilnadu, IN
EMail: jamuna.s@ngmc.org

2. Deputy Librarian, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi 642001
EMail: dlibrarian@ngmc.org

Abstract:

From the time of the Tamil Sangam to the present day, Tamil literature has undergone many evolutions. From Sangam literature to contemporary literature, each one reflects various aspects of human life. These are not just entertainment features, but are treasures that contain lifestyle norms, philosophies, and social values. These literatures deeply highlight various lifestyle elements such as individual morality, family relationships, social justice, virtue, materialism, pleasure, and home, and life in harmony with nature. This research article examines the important lifestyle elements that Tamil literatures teach.

தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும் வாழ்வியல் கூறுகள்

Dr. S. ஜமுனா¹ S.வீரகண்ணன்²

1. உதவிப் பேராசிரியர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001, தமிழ்நாடு, IN மின்னஞ்சல்: jamuna.s@ngmc.org

2. துணை நூலகர், நல்லமுத்து கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி 642001, மின்னஞ்சல்: dlibrarian@ngmc.org

அறிமுகம்:

தமிழ்ச் சங்கம் கண்ட காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தமிழ் இலக்கியம் பல பரிணாமங்களை அடைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை, ஒவ்வொன்றும் மனித வாழ்வின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவை வெறும் பொழுதுபோக்கு அம்சங்களாக மட்டுமின்றி, வாழ்வியல் நெறிகளையும், தத்துவங்களையும், சமூக விழுமியங்களையும் உள்ளடக்கிய பொக்கிஷங்களாகத் திகழ்கின்றன. இந்த இலக்கியங்கள், தனிமனித ஒழுக்கம், குடும்ப உறவுகள், சமூக நீதி, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருள்கள் மற்றும் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை போன்ற பல்வேறு வாழ்வியல் கூறுகளை ஆழமாக எடுத்துரைக்கின்றன. இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும் முக்கிய வாழ்வியல் கூறுகளை ஆராய்கிறது.

சங்க இலக்கியம்: அறமும், வீரமும், காதலும்:

சங்க இலக்கியம், தமிழர்களின் பழமையான இலக்கியமாக விளங்குகிறது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களின் தொகுப்பான இது, அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையை அப்பட்டமாக பிரதிபலிக்கிறது.

- **அறம்:** சங்க இலக்கியம் அறத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. ஒவ்வொருவரும் தங்களது கடமைகளைச் சரியாக செய்வதே அறம் என்று கூறுகிறது. குறிப்பாக அரசர்கள் நல்லாட்சி புரிய வேண்டும் என்றும், குடிமக்கள் அரசனுக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறது. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் கூற்று உலகளாவிய சகோதரத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது.
- **வீரம்:** போர்க்களத்தில் வீரத்துடன் போரிடுவதும், எதிரிகளை வெல்வதும் வீரத்தின் அடையாளமாக சங்க இலக்கியத்தில் போற்றப்படுகிறது. வீர மரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் அமைத்து வழிபடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. புறநானூறு போன்ற நூல்கள் வீரர்களின் தியாகத்தைப் புகழ்கின்றன.
- **காதல்:** சங்க இலக்கியம் அகப்பொருள் மற்றும் புறப்பொருள் என இரு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. அகப்பொருள் காதல் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தலைவன், தலைவி இடையேயான அன்பு, பிரிவு, ஏக்கம் போன்ற உணர்வுகளைப் பற்றி இது விவரிக்கிறது. திருக்குறளில் காமத்துப்பால் காதல் உணர்வுகளின் ஆழத்தை உணர்த்துகிறது.

திருக்குறள்: வாழ்வியல் நெறி:

திருவள்ளுவரால் எழுதப்பட்ட திருக்குறள், உலகப்புகழ் பெற்ற நீதி நூலாகும். இது அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்று முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றி விளக்குகிறது.

- **அறம்:** திருக்குறள் அறத்தை வலியுறுத்துகிறது. பிறருக்கு உதவி செய்தல், உண்மை பேசுதல், கோபம் கொள்ளாமல் இருத்தல் போன்ற அறநெறிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கூறுகிறது.
- **பொருள்:** நேர்மையான வழியில் பொருள் ஈட்டுவதையும், அதை சரியான முறையில் பயன்படுத்துவதையும் திருக்குறள் வலியுறுத்துகிறது.
- **இன்பம்:** இல்லற வாழ்க்கையில் கணவன் மனைவிக்கிடையே அன்பு, பாசம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. விருந்தோம்பல், பிறருக்கு உதவி செய்தல் போன்ற செயல்களால் இன்பம் பெறலாம் என்றும் கூறுகிறது.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்: அறத்தின் விழுமியங்கள்:

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகிய ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், தமிழர்களின் வாழ்க்கையையும், பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

- **சிலப்பதிகாரம்:** கண்ணகியின் கற்பு, கோவலனின் நேர்மை, மாதவியின் கலைத்திறன் போன்றவற்றை உணர்த்துகிறது. நீதி தவறினால் ஏற்படும் விளைவுகளை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.
- **மணிமேகலை:** பௌத்த தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உயிர்களிடத்தில் கருணை காட்ட வேண்டும் என்றும், தானம் வழங்குவதன் முக்கியத்துவத்தையும் கூறுகிறது.
- **சீவக சிந்தாமணி:** அரசியல், கல்வி, கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.
- **வளையாபதி:** துறவற வாழ்க்கையின் மேன்மையை உணர்த்துகிறது.
- **குண்டலகேசி:** பௌத்த தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

பக்தி இலக்கியம்: இறை பக்தியும், மனித நேயமும்

- பக்தி இலக்கியம் என்பது இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் ஆன்மீக வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலமாக விளங்குகிறது. நாயன்மார்கள் மற்றும் ஆழ்வார்களின் பக்தி இலக்கியங்கள், வெறும் இறைவனின் மீது கொண்ட அன்பையும், பக்தியையும் வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், மனித நேயம், சமூக நல்லிணக்கம், தத்துவ சிந்தனைகள், கலை மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களையும் உள்ளடக்கி ஒரு முழுமையான வாழ்க்கைப் பாதையை நமக்குக் காட்டுகின்றன. தேவாரம், நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் போன்ற பக்தி இலக்கியங்கள் இறைவனைப் பற்றிய பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. அவை, குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தினருக்கான மத நூல்களாக மட்டும் சுருங்காமல், காலத்தால் அழியாத காவியங்களாக இன்றும் நம் நெஞ்சங்களில் நிலைத்து நிற்கின்றன.
- பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் தென்னிந்தியாவில் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நிகழ்ந்தன. சமூகத்தில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதிய வேறுபாடுகள், மதக் கொடுமைகள் போன்றவற்றை எதிர்த்து, அனைத்து மக்களும் இறைவனின் முன்பு சமம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி பக்தி இயக்கம் உருவானது. நாயன்மார்கள் சிவனையும், ஆழ்வார்கள் விஷ்ணுவையும் தங்கள் முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்று, அவர்களின் பெருமைகளை பாடல்களாகப் பாடினர். இந்த பாடல்கள் எளிய மக்களையும் சென்றடைந்து, அவர்களின் மனதில் இறை நம்பிக்கை ஊற்றெடுக்கச் செய்தது.

- நாயன்மார்கள் மொத்தம் அறுபத்து மூன்று பேர். அவர்கள் பல்வேறு சமூகப் பின்னணியிலிருந்து வந்தவர்கள். வேளாளர், அந்தணர், இடையர், பறையர், வணிகர் என பலதரப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் நாயன்மார்களாக விளங்கினர். திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க நாயன்மார்கள். இவர்கள் பாடிய தேவாரப் பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த பாடல்கள் சிவபெருமானின் கருணை, ஆற்றல், மற்றும் அழகை விவரிக்கின்றன. மேலும், அவை மனித வாழ்க்கையின் நிலையாமை, இறைவனின் பாதத்தை சரணடைவதன் முக்கியத்துவம் போன்ற தத்துவங்களை எளிய முறையில் விளக்குகின்றன.
- ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் ஆவர். அவர்கள் விஷ்ணுவின் அவதாரங்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியோர் முக்கியமான ஆழ்வார்கள். இவர்கள் பாடிய நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், விஷ்ணுவின் பல்வேறு அவதாரங்களையும், அவரின் கருணையையும், பக்தியின் மேன்மையையும் எடுத்துரைக்கிறது. ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவை மார்கழி மாதத்தில் இன்றளவும் பக்தியுடன் பாடப்படுகிறது.
- பக்தி இலக்கியங்கள் வெறும் பாடல்களாக மட்டும் இல்லாமல், அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை, சமூக அமைப்பு, கலை மற்றும் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றை பிரதிபலிக்கும் ஆவணங்களாகவும் திகழ்கின்றன. தேவாரத்திலும், திவ்ய பிரபந்தத்திலும் உள்ள இசை மற்றும் நடனக் குறிப்புகள், அக்காலத்திய கலை வடிவங்களின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன. கோவில்கள் கலை மற்றும் கலாச்சார மையங்களாக விளங்கின. அங்கு நாட்டியம், இசை, நாடகம் போன்ற கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன.
- பக்தி இலக்கியம் மனித நேயத்தை வலியுறுத்துகிறது. அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவது, ஏழைகளுக்கு உதவுவது, பிறர் துன்பத்தை தன் துன்பமாக கருதுவது போன்ற விழுமியங்களை பக்தி இலக்கியம் போதிக்கிறது. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தங்கள் வாழ்க்கையின் மூலம் இந்த விழுமியங்களை நிரூபித்துள்ளனர். திருநாவுக்கரசர் தனது கைகளால் கோயில்களை சுத்தம் செய்தார். திருப்பாணாழ்வார் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அவரின் பக்தியை மெச்சி இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டார்.
- மேலும், பக்தி இலக்கியம் சமூக நல்லிணக்கத்தை வலியுறுத்துகிறது. சாதி, மத, இன வேறுபாடுகளைக் கடந்து அனைவரும் இறைவனின் குழந்தைகள் என்ற உணர்வை பக்தி இலக்கியம் ஏற்படுத்துகிறது. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும்

அனைத்து சமூகத்தினரையும் சமமாக நடத்தி, அவர்களின் பக்தியை அங்கீகரித்தனர். இதன் மூலம், சமூகத்தில் ஒற்றுமை நிலவ வழிவகுத்தனர்.

- பக்தி இலக்கியங்கள் காலத்தால் அழியாத பொக்கிஷங்கள். அவை, இறை பக்தியையும், மனித நேயத்தையும் ஒருங்கே போதிக்கின்றன. இன்றைய காலகட்டத்தில், சமூகத்தில் நிலவும் சகிப்பின்மை, வெறுப்பு, வன்முறை போன்றவற்றை களைந்து, அமைதியையும் நல்லிணக்கத்தையும் நிலைநாட்ட பக்தி இலக்கியங்கள் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாக இருக்கும். எனவே, பக்தி இலக்கியங்களை நாம் அனைவரும் கற்று, அதன் விழுமியங்களை பின்பற்றி, ஒரு சிறந்த சமூகத்தை உருவாக்குவோம்.

நவீன இலக்கியம்: சமூக விழிப்புணர்வு

- நவீன இலக்கியம் என்பது ஒரு சமூகத்தின் ஆணியே போன்றது. அது காலத்தின் கண்ணாடியாகவும், சமூக மாற்றத்திற்கான கருவியாகவும் விளங்குகிறது. பழங்கால இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அரசர்கள், கடவுள்கள் மற்றும் இதிகாச நாயகர்களின் கதைகளைச் சொன்னாலும், நவீன இலக்கியம் சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்க்கையையும், அவர்களின் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது. குறிப்பாக, சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், அநீதிகள் மற்றும் ஒடுக்குமுறைகள் குறித்து வெளிப்படையாகப் பேசுகிறது.
- சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதில் நவீன இலக்கியத்தின் பங்கு மகத்தானது. சாதி, மத, இன வேறுபாடுகள் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றி இருக்கும்போது, நவீன இலக்கியம் அவற்றை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. சாதிய அமைப்பின் கொடுமைகளை அம்பலப்படுத்தி, அனைத்து மனிதர்களும் சமம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. மதத்தின் பெயரால் நடக்கும் வன்முறைகளையும், பாகுபாடுகளையும் கண்டித்து, மத நல்லிணக்கத்தை ஊக்குவிக்கிறது. இனவெறியின் அபாயத்தை சுட்டிக்காட்டி, மனித நேயத்தை போதிக்கிறது.
- பெண்களுக்கு சம உரிமை வழங்குவதில் நவீன இலக்கியம் முக்கிய பங்காற்றுகிறது. பெண்ணடிமைத்தனத்தை எதிர்த்து, பெண்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு மற்றும் அரசியல் பங்கேற்பு ஆகியவற்றை ஆதரிக்கிறது. பெண்களின் உணர்வுகளையும், கனவுகளையும், லட்சியங்களையும் வெளிப்படுத்தி, அவர்களின் கண்ணியத்தை நிலைநாட்டுகிறது. பெண் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் எழுத்துக்களின் மூலம் பெண்களின் பிரச்சனைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார்கள்.
- நவீன இலக்கியம் பல வடிவங்களில் எழுதப்படுகிறது. புதுக்கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை போன்ற பல்வேறு வடிவங்களில் சமூக

விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. புதுக்கவிதை, மரபு சார்ந்த இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளை உடைத்து, புதிய சிந்தனைகளை சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துகிறது. நாவல்கள், சமூகத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளில் வாழும் மனிதர்களின் வாழ்க்கையை சித்தரித்து, அவர்களின் வலிகளையும், வேதனைகளையும் வாசகர்களுக்கு உணர்த்துகின்றன. சிறுகதைகள், சிறிய சம்பவங்களின் மூலம் பெரிய கருத்துக்களை சொல்லி, சமூகத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

- தற்கால நவீன இலக்கியம், சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகள், தொழில்நுட்பத்தின் தாக்கம், உலகமயமாக்கல் போன்ற புதிய சவால்களை எதிர்கொள்கிறது. சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு, காலநிலை மாற்றம் போன்ற பிரச்சினைகள் குறித்து விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதோடு, நிலையான வளர்ச்சிக்கான வழிகளையும் பரிந்துரைக்கிறது. தொழில்நுட்பத்தின் அபரிமிதமான வளர்ச்சி மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்தியுள்ள மாற்றங்களை ஆராய்ந்து, அதன் சாதக பாதகங்களை விவாதிக்கிறது. உலகமயமாக்கலால் ஏற்படும் கலாச்சார கலப்பு மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து கவனம் செலுத்துகிறது.
- முடிவாக, நவீன இலக்கியம் ஒரு சமூகத்தின் மனசாட்சியாகும். அது சமூகத்தில் நிலவும் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டி, மக்களை விழிப்படையச் செய்கிறது. சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு சக்திவாய்ந்த கருவியாக செயல்படுகிறது. எனவே, நவீன இலக்கியத்தை ஆதரிப்பதும், வாசிப்பதும், விவாதிப்பதும் ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் கடமையாகும். இதன் மூலம், நாம் ஒரு சிறந்த சமூகத்தை உருவாக்க முடியும்.

முடிவுரை:

தமிழ் இலக்கியங்கள், தனிமனித வாழ்வு முதல் சமூக வாழ்வு வரை அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கருவூலமாகும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருள்களையும் அடைவது, இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வது, சமூகத்தில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவது போன்ற வாழ்வியல் கூறுகளை தமிழ் இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்கள் வெறும் இலக்கியங்களாக மட்டுமல்லாமல், அவை நம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் வழிகாட்டிகளாகவும் உள்ளன. இந்த இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அறநெறிகளைப் பின்பற்றி வாழ்வதன் மூலம், ஒரு சிறந்த சமூகத்தை உருவாக்க முடியும்.

துணை நூல்கள்:

- கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, "தமிழில் இலக்கிய வரலாறு," காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2000.

- மு. வரதராசன், "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு," சாகித்திய அகாதமி, 1972.
- ச. வையாபுரிப்பிள்ளை, "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு," பாரி நிலையம், 1962.
- ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட், "தி போயம்ஸ் ஆஃப் பண்டைய தமிழர்கள்: தேர் மாடல்ஸ் அண்ட் மீனிங்ஸ்," கலிஃபோர்னியா பல்கலைக்கழகம் பிரஸ், 1975.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

"Unused Yet Present: The Dormant Letters in Tamil"

S.Murugesapandian

Asst. Director (Retd), All India Radio, 2 F-1. Sanfield Apartment,

15/1. J.N. Nagar 3rd Street, Postal Thanthi Nagar Main Road, Madurai - 625017.

ABSTRACT

The Tamil language comprises a rich array of vowels and consonants, yet not all of them are actively used in contemporary spoken and written forms. Some letters, particularly certain vowels and consonantal clusters, have fallen into dormancy due to shifts in linguistic habits, alternative usages, and lack of emphasis in education and media. This paper explores the phenomenon of "dormant letters" in Tamil, focusing on specific characters such as "ஒள" (ou) and consonantal combinations related to "ஞ்" (ñ) and "ங்" (ṅ). The decline in their usage can be attributed to several factors, including phonetic simplification, the influence of other languages, evolving speech patterns, and the absence of these characters in commonly used words. Additionally, many speakers today are unfamiliar with the proper pronunciation of these letters, further contributing to their diminished role. This study proposes strategies to revive and reintegrate these letters into active usage. By examining historical and literary evidence, the paper suggests ways to reintroduce these phonetic elements through education, linguistic reforms, and conscious incorporation into modern Tamil vocabulary. The discussion highlights how restructuring certain words and reinforcing phonetic awareness can help preserve the linguistic integrity of Tamil while making it accessible to both native speakers and new learners..

ARTICLE INFO

Received : 20 February 2025

Revised : 30 February 2025

Accepted : 01 March 2025

KEYWORDS

vowels, Tamil Language,
Dormant Letters in Tamil

உறங்கும் உயிர் மெய்கள்

ச. முருகேசபாண்டியன்.M.A, PG.Dip.in JMC,

உதவி இயக்குநர் (ப.நி), அகில இந்திய வானொலி, F-1. சான்பீல்டு அடுக்ககம்,
15/1. ஜெ.என். நகர் 3வது தெரு, தபால் தந்தி நகர் பிரதான சாலை, மதுரை - 625017

சுருக்கம்:

தமிழ் எழுத்துகளில் அனைத்து எழுத்துகளையும் நாம் எழுதவோ பேசவோ பயன்படுத்துகிறோமா..? சிந்தித்துப் பார்த்தால் இல்லையென்பதுதான் பதில். உயிர் எழுத்துகளாகட்டும் மெய்யெழுத்துகளாகட்டும் இவற்றில் பல எழுத்துகள் பயன்பாட்டிற்கு

வருவதேயில்லை. தவிர, சில எழுத்துகளை, எங்கு பயன்படுத்துவது, எப்படி உச்சரிப்பது என்பதைக்கூட பலர் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பது கசப்பான உண்மை. ஏதோ வேற்றுமொழி பேசுவவர்களிடம் தெரிந்திருக்கவில்லையென எண்ணவேண்டாம். தமிழ் மக்களிடமே இப்படியொருநிலை உள்ளதெனில் வியப்புதானே..! அந்தவகையில், தமிழில் எந்தெந்த எழுத்துகள் அதிகம் பயன்பாட்டில் இல்லாமல் உறக்கநிலையில் உள்ளன...அதற்கு என்ன காரணம்? எந்த வகையிலெல்லாம் அவ்வெழுத்துகளுக்கு உயிரோட்டம் கொடுக்கமுடியும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திப்பதே இக்கருத்தியலின் நோக்கம்.

உறக்கநிலை எழுத்துகள்:

உயிரெழுத்தில்:

"ஒள"

மெய்யெழுத்துகளில்:

"ஞ்" தொடர்பான உயிர்மெய்கள்

அதாவது,

ஞி, ஞீ, ஞு, ஞூ, ஞெ, ஞே, ஞை, ஞொ, ஞோ, ஞௌ

அடுத்து,

"ங் " தொடர்பான உயிர்மெய்கள்

அதாவது,

ங், ஙா, ஙி, ஙீ, ஙு, ஙூ, ஙெ, ஙே, ஙை, ஙொ, ஙோ, ஙௌ

இவை தவிர,

"ஒள" தொடர்புடைய உயிர்மெய்கள். (எ.கா) தெள, மெள, மௌ போன்ற

எழுத்துகள்.

உறக்கநிலைக்குக் காரணம்:

மேற்கண்டவற்றில் பல எழுத்துகளின் உச்சரிப்பு இன்றைய தலைமுறையினரில் பலருக்குத் தெரியவில்லையென்பது உண்மை. காரணம், அவ்வெழுத்துகளுக்குப் பதிலாக வேறு எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தி வந்தது, அவ்வெழுத்துகள் கொண்ட சொற்களின் பற்றாக்குறை, இவ்வெழுத்துகள் கொண்ட புதியசொற்களை உருவாக்காமை, பெரும்பாலான மக்களின் மேலோட்டமான தமிழறிவு, பள்ளிப்பாடங்கள் மற்றும் பத்திரிகை ஊடகங்களில் இவ்வெழுத்துகளின் சொற்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமை எனப் பட்டியலிடலாம்.

"ங்" கரம் பயன்பாடு:

பயன்பாட்டில் அருகிவரும் சில எழுத்துகளில் ஒன்றான, " ங் " எனும் மெல்லின உயிர்மெய் எழுத்துகளின் பயன்பாடு பற்றி முதலில் சிந்திப்போம்.

சுமார் 15- 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை 'ங' எனும் உயிர்மெய் எழுத்து புழக்கத்தில் இருந்தது. குறிப்பாக கல்வெட்டுகள், பட்டயங்கள், கிரையப் பத்திரங்கள், கடிதங்கள் ஆகியவற்றில் கூட பயன்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக,

'இங்ஙனம், அங்ஙனம்' எனும் வார்த்தைகள் அதிகம் புழங்கின. கடிதங்களின் முடிவில், "இப்படிக்கு, இதையே, இந்த வகையில்" என்பதைக் குறிக்கும் வகையில், 'இங்ஙனம்' எனும் வார்த்தை பயன்பட்டது. அதேபோல், 'அங்ஙனம்' எனும் சொல் "அப்படிக்கு, அப்படியே , அந்தவகையில்" எனும் பொருளைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. தற்போது கூட 'கங்ஙணம்' எனும் சொல், 'கங்கணம்' என மருவி, கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வேலைசெய்கிறான் எனும் பொருளிலும் ; கோயிலுக்குக் கங்கணம்(காப்பு) கட்டியிருக்கிறான் எனும் பொருளிலும் பரவலாகப் பயன்படுத்துவதை அறியமுடியும். அதேபோன்று, 'எங்ஙனம், உங்ஙனம்' என்ற சொற்களும் பயன்பாட்டில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. ஒளவைப் பிராட்டியும் "ஙப்போல் வளை" என்று ஆத்திசூடியில் குறிப்பிட்டிருப்பார். ஆனால், ங் எனும் எழுத்து பயன்படுவதுபோன்று 'ங, ஙா, ஙி, ஙீ' போன்ற மற்ற எழுத்துகள் யாவும் தற்போது பயன்படாதிருக்கின்றன என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும் இவ்வெழுத்துகளை உச்சரிப்பது எப்படி என்பதுகூட பலருக்கு மறந்துவிட்டன.

இதற்குக் காரணம், முன்னர் கூறியதுதான். இப்படிப்பட்ட ஓர் சூழலில், உறக்க நிலையிலுள்ள இவ்வெழுத்துகளைத் தமிழ் மக்களிடமும் புதிதாகத் தமிழ் கற்போருக்கும் எவ்வாறு கொண்டு சேர்ப்பது? ஏற்கனவேயுள்ள சொற்களில் இவ்வெழுத்துகளை எவ்வாறு கட்டமைப்பது..? போன்ற சிந்தனைகள் எழுவது இயற்கையே. இதற்குத் தீர்வு என்னவென்று சிந்திக்கும்போது, இதுகுறித்து,

சுட்டுயா எகர வினாவழி அவ்வை
ஒட்டி நவ்வும் முதலா கும்மே

'அ, இ, உ' என்ற சுட்டு எழுத்துகளைத் தொடர்ந்தும் 'எ, யா' எனும் வினாயெழுத்துகளைத் தொடர்ந்தும்;
அகரத்தை ஒட்டியும் 'ங்' என்ற மெய் வரும் என்பார் நன்னூலார்.

எ.கா: "அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்"

எனவே இதுபோன்ற, நம்முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய "இங்ஙனம், அங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்" சொற்களைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த முயற்சிக்கலாம்; அடுத்ததாக,

"இங்கு, அங்கு, சங்கு" போன்ற சொற்களில் கடைசி எழுத்துகளை 'ங்கர உயிர்மெய்' இறுதியில் வரும் வகையில் "இங்ங், அங்ங், சங்ங்" என எழுதலாம். அப்படியென்றால் , 'இங்கு, அங்கு, சங்கு' என எழுதுவது தவறா? எனக்கேள்வி எழும்.

இவ்விடத்தில், இங்கு,அங்கு,சங்கு எனும் சொற்களிலுள்ள 'கு' எனும் வல்லின உயிர்மெய்யானது ங்+உ=ங் எனும் மெல்லின உயிர்மெய் ஓசையில்தான் ஒலிக்கிறது. எனவே, ஓசை அடிப்படையில் சொல்லிப்பார்த்தால் 'அங்ங், இங்ங், சங்ங்' என எழுதுவதே சரியாகத்தோன்றும். இது இலக்கணப்படி சரியா? என நினைக்கத் தோன்றினால் இலக்கணப்படியும், இது சரியென வாதிடமுடியும்.

இன எழுத்துகள்:

பொதுவாக, வல்லின எழுத்துகளான க,ச, ட, த, ப, ற எனும் எழுத்துகளில் "றகரம்" எல்லா இடங்களிலும் வல்லொலியாகவே ஒலிக்கும். பிற எழுத்துகளான க,ச,ட, த, ப ஆகியவை மெல்லொலிகளாகச் சில இடங்களில் ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

எ.கா: அகம், சுகம்; தங்கம், பங்கம்; பாசம், நேசம்; கொஞ்சல், ஊஞ்சல்; ஆடல், பாடல்; காதல், சாதல்; மந்தம், பந்தம்; துன்பம், கோபம்.

மேற்கண்ட சொற்களில் வல்லெழுத்துகள், மெல்லொலிகளாகவே ஒலிப்பதை உணரலாம். இதுபற்றி இலக்கண நூல்களிலும் மெய்யெழுத்துகளில் "க, ச, ட,த, ப, ற" வல்லின எழுத்துகளுக்கு 'இன எழுத்துகளாக "ங், ஞ், ண்,ந், ம், ன்" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், மெல்லின மெய்கள் முன், அதன் இன எழுத்துகள் மயங்கும் என்பதும் இலக்கணவிதி. ஆனால், ஏன் அவ்வாறு மெல்லொலிகளாக ஒலிக்க வேண்டும் அல்லது மயங்கவேண்டும்..? இன எழுத்துகளைப் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியம் என்ன..? என்று சிந்தித்திக்கும்போது, இம்மாற்றங்கள் பற்றி தமிழ் இலக்கண அறிஞர் கால்டுவெல் அவர்கள், இது தமிழில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் 'வழக்கம்' எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். தவிர, இவ்வழக்கமானது,

"பிறமொழிச் சொற்களின் கலப்பு, அதன் ஓசை, உச்சரிப்புக்கேற்ற தமிழ் எழுத்து வடிவம் இல்லாமை, எழுத்துகளின் உருமாற்றம், மற்றும் பேச்சுவழக்குகளின் தாக்கம் ஆகியவற்றால் நிகழ்ந்திருக்கலாம் அல்லது தற்காலிக ஏற்பாடாகவும் அமைத்திருக்கலாம்" என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து.

இனி, ஏற்கனவேயுள்ள 'வல்லொலி மெல்லொலியாகப்' பயின்றுவரும் சொற்களை எவ்வாறு ஓசை, பொருள்மாறாது கட்டமைப்பது என்பது பற்றி சிந்திக்கலாம்.

எடுத்துக்காட்டில் குறிப்பிட்ட "தங்கம், பங்கம்" என்ற சொற்களை எவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்வது?

இங்கே, மெல்லோசையுடைய "ங்" எனும் மெல்லின எழுத்துக்குப் பதிலாக வல்லோசையுடைய "க" எனும் வல்லினமானது தனது ஓசைநிலை மெலிந்து, மெல்லின ஓசையுடன் ஒலிக்கின்றது. இது, இங்கே தேவையில்லாத செயல்பாடு. அதற்குப் பதிலாக அச்சொற்களைத், "தங்ஙம், பங்ஙம்" என நேரடி மெல்லின எழுத்துகளையே பயன்படுத்தி, எழுத்து வழக்கிலும் பேச்சுவழக்கிலும் கட்டமைக்க முயற்சிக்கலாமே..? இதன் மூலம் சரியான ஓசையுடன் உச்சரிப்பும்,சரியான எழுத்தைச் சரியான இடத்தில் பயன்படுத்திய திருப்தியும் கிடைக்கின்றதல்லவா..?

இலக்கண வரையறை:

மேற்கூறிய கட்டமைப்பு நன்றாகத் தோன்றினாலும், முன்னர் இருந்ததுபோன்றே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே, அதனால் என்ன குற்றங்குறை வந்துவிட்டது? இலக்கணப் போலியில் 'முதல், இடை, கடைப் போலிகள்' உள்ளன. அந்தவிதிகளின்படி எழுத்துகள் மாற்றம்பெறலாமே எனச் சிலர் எண்ணலாம்.

'அசல் இருக்கும் போது நகலை' ஏன் பயன்படுத்தவேண்டும்? சில சொற்கள், தொன்றுதொட்டு இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டோ உட்படாமலோ காலச்சூழலில் மாற்றம்பெற்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதாலேயே அவையெல்லாம் மாற்றப்படக்கூடாது என்பது விதியல்ல. அந்தவகையில், ஏற்கனவேயுள்ள தமிழ்ச் சொற்களில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்வது தவறோ இலக்கண விதிமீறலோ ஆகிவிடாது என்பதை உணரவேண்டும். மற்றொரு முக்கியமான காரணத்தையும் நாம் உற்றுநோக்குவது கட்டாயம்.

பாரம்பரியத் தமிழர்களாகிய நமக்கு, "சிங்கம், தங்கம், பங்கம், சங்கம்" போன்ற சொற்கள் எழுத்து, பேச்சு வழக்கில் பழக்கப்பட்டவையாதலால் அவற்றைச் சரியாக உச்சரிக்க முடிகின்றது. இதையே, புதிதாகத் தமிழ் கற்கும் வேற்று மொழிக்காரர் எப்படி உச்சரிப்பார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அதாவது, இணையம் வழியாகவோ; அயல்நாட்டிலோ புதிதாகத் தமிழ் கற்கும் வேற்றுமொழிக்காரர் 'சிங்கம், தங்கம், சங்கொலி' எனும் சொற்களை,

சிங் +க்+க+ ம் என்றும்; தங் + க்+க+ ம் என்றும்; சங் + க்+ஓ +ல்+இ என்றும் வல்லோசையுடன் உச்சரிப்பதை உணரமுடியும். ஏனென்றால், எழுத்துகளின் உச்சரிப்பைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும் என்ற காரணத்தால் அவர் அவ்வாறு உச்சரிக்க நேரிடுகிறது. இதையே,

'சிங்ஙம், தங்ஙம், சங்ஙொலி' என எழுதப்படும்போது உச்சரிப்பிலும் ஓசையின் அடிப்படையிலும் அச்சொற்களைத் தமிழர்களாகிய நாம் எப்படி உச்சரிக்கிறோமோ அதேபோன்று சுலபமாகவும் தடுமாற்றமின்றியும் அவர்களால் உச்சரிக்க முடியும்.

அதேபோன்று, 'வங்காளம், வங்கி, சிங்கை, சங்கே முழங்கு, தெங்கூர், இங்கிதம், சங்கீதம்' போன்ற சொற்களையும் 'வல்லோசை'யின்(இன எழுத்து) தாக்கமின்றி 'மெல்லின' எழுத்துகளைக் கொண்டே பொருளை உணர்த்த முடியும். அதாவது,

"வங்ஙாளம், வங்ஙி, சிங்ஙை, சங்ஙே முழங்ஙு, தெங்ஙூர், இங்ஙிதம், சங்ஙீதம்" என்றவாறு எழுதி உச்சரிக்கும்போது மெல்லினத்தின் உண்மையான மெல்லோசை வெளிப்படுகிறதல்லவா? சிந்திப்போம்.

“ஞ”கரம் பயன்பாடு:

"ஞ" எழுத்துத் தொடர்பாகச் சிந்திக்கையில், இன்றைய காலகட்டத்தில் 'ஞ' மற்றும் 'ஞா' எழுத்துகளைத் தவிர ஏனைய "ஞ" தொடர்பான 'உயிர்மெய்' எழுத்துகளின்

பயன்பாடு என்பது பெரும்பாலும் குறைந்த, வழக்கொழிந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. காரணம், ஏற்கனவே கூறியபடி அவ்வெழுத்துகளின் சரியான உச்சரிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாதது; அவ்வெழுத்துகளுக்கேற்ற சரியான சொற்கள் புழக்கத்தில் இல்லாமை; தற்போது சரியான சொற்கள் வழக்கிலிருந்தும் பயன்படுத்தத் தவறியதுமே எனலாம்.

முதலில், இவ்வெழுத்துகளின் உச்சரிப்புகளைத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். ஆரம்ப வகுப்பில் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுத்ததைச் சற்று நினைவு கூர்ந்து ஒருமுறை உச்சரித்துப் பார்த்துக்கொள்வது அவசியம். இனி, சொற்களைப் பற்றி சிந்திப்போம்.

“ஞ” எனும் மெய் ஆ, எ, ஓ எனும் மூன்று உயிரெழுத்துகளோடு கூடி மட்டுமே மொழி முதலாகும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

“ஆ எ ஓ எனும் மூவுயிர் ஞகாரத்து உரிய”- தொல்.எழுத்து.

ஆனால் இதுபற்றி, இலக்கண நூலான நன்னூலில் கூறப்படுவது என்னவெனில்,

“அஆஎஓவ்வொடு ஆகும் ஞம்முதல்”

அதாவது, அ, ஆ, எ, ஓ எனும் நான்கு உயிரெழுத்துகளுடன் இணைந்து ‘ஞ’ மொழிக்கு முதலில் வரும் என்கிறது.

எ.கா:

ஞமலி, ஞாயிறு, ஞெகிழி, ஞொள்கிற்று

இவை தவிர, ‘ஞ’ தொடர்பாக, நாம் அதிகமாக புழங்கும் சொற்களில் சில,

இஞ்சி, ஞாயிறு, ஞாநி, பஞ்சு, வெஞ்சினம், செஞ்சி, நெஞ்சம் இப்படிப் பலசொற்கள் உள்ளன. பொதுவாக, தமிழர் பேச்சுவழக்கிலும் எழுத்துவழக்கிலும் ‘ஞ’ எனும் மெய்யெழுத்தின் பயன்பாடு மட்டுமே அதிகம் காணப்படுகிறது. மெல்லினமான “ஞ” எழுத்துக்கு “ச்” என்பது இன எழுத்தாகும் என்பதே இலக்கணவிதி. இதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இதன் உயிர்மெய் எழுத்துகளான ‘ஞ, ஞா, ஞை’ போன்றவை சிலசொற்களில் மட்டுமே கையாளப்படுகின்றன.

எ. கா: ஞமலி(நாய்), ஞாலம், ஞாநி, ஞாயிறு, ஞேயம்(அன்பு), மஞ்சை(மயில்)

இதில், ‘ஞமலி’ என்றால் நாய் என்றும்; ‘மஞ்சை’ என்றால் மயில் என்பதும், இதைப் படிக்கும் போதுதான் பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும்..!

அன்பு எனும் பொருள்படக்கூடிய ‘ஞேயம்’ தற்போது ‘நேயம்’ என்றும் ‘நேசம்’ என்றும் வழங்கிவருவதை அறியலாம். நேசம் என்பது வடசொல் என்று கருதலாம். ஞேயம் என்பது பேச்சு வழக்கில் நேயம் என மருவி பின்னர் எழுத்து வழக்கிலும் ‘ஞ’ கரம், ‘ந’ கரமாகி நேயம் எனத் தொடர்ந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இப்படி, ஞகர உயிர்மெய்கள் மிகக் குறைவான எண்ணிக்கையில் பயின்றபோதும் அவற்றில் பெரும்பாலானவை ‘உலக வழக்கிலும், எழுத்து வழக்கிலும்’ அருகிவிட்டன. இவ்வெழுத்துகள், போதிய

சொற்களில்லாமலும் மருவியநிலையிலும் வழக்கொழிந்து 'உறக்கநிலை' எழுத்துகளாக, எண்ணிக்கையில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன.

உறக்கநிலை மீட்சி:

இப்படி உறக்கநிலை எழுத்துகளாகவுள்ள 'ஞகர உயிர்மெய்களை' மீண்டும் பயன்படுத்த வாய்ப்புள்ளதா என சிந்திக்கையில், ஓரளவுக்கு வாய்ப்புள்ளதாகவே கருதமுடிகிறது. அதாவது,

'இஞ்சி, அஞ்சேல், நியாயம், நேயம்' போன்ற சொற்களை எடுத்துக்கொண்டால், இவற்றை உச்சரிக்கும் முறைக்கும், இவற்றையே கீழ்க்கண்டவாறு எழுதி அதாவது,

'இஞ்சி, அஞ்சேல், ஞாயம், ஞேயம்' என எழுதி உச்சரிக்கும்போதும் எழுகின்ற ஓசையில் பெருத்த வேறுபாட்டைக் காணமுடியவில்லை. மேலும், ஏற்கனவேயுள்ள பேச்சுவழக்கிற்குப் பெரிதும் ஒத்துப்போகும் நிலையையும் உணரமுடியும். பேச்சுவழக்கில் இணக்கமாகும்போது அவற்றை எழுத்துவழக்கில் முறைப்படுத்துவதும் சாத்தியமே. (ஞகர உயிர்மெய்களைச் சொற்களில் சேர்க்கும்போது மலையாள மொழியின் ஓசைநயத்தை கேட்கமுடிகிறதா?) சாத்தியமே எனக்கூறும்போது இனிமேல்,

"ஞகர மெய் தன் உயிர்மெய்யோடு சேர்ந்துவரும்"

என்று இலக்கணவிதி எழுதிவிட முடியுமா..? முடியாதென்பதே உண்மை.

எ.கா: வெஞ்சினம் - வெஞ்சினம் - வெஞ்சினம்

பஞ்சு - பஞ்சு - பஞ்சு

நெஞ்சம் - நெஞ்சம் - நெஞ்சம்

இதுபோன்று பலசொற்களுள்ளன. எனவே, இதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும். அடுத்து, இன்னொன்றையும் இங்கே உற்றுநோக்குவது நல்லது. அதாவது, 'ஞ' எனும் மெல்லின உயிர்மெய்யெழுத்துகளோடு, ஏறத்தாழ இதே ஒலிப்போசையுடைய " ங " எனும் 'கிரந்தத்தமிழ்' உயிர்மெய்யெழுத்துகள் போட்டிபோடுவதை உணரலாம். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, ஒருசில "ஞகர உயிர்மெய்கள்" மட்டுமே "ஞகர மெய்யுடன் சேரவாய்ப்புண்டு. அதுபற்றி விரிவான ஆய்வுகள் செய்யப்படவேண்டும். அந்த வகையில், "ங"கர, "ஞ"கர உயிர்மெய்யெழுத்துகளில் உறக்கநிலையிலுள்ள பெரும்பாலான எழுத்துகளை, விழிப்படையச்செய்ய வேண்டியது இன்றைய தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் கடமைகளுள் ஒன்றெனக்கொள்வது அவசியம்.

இக்கருத்துக்கு வலுசேர்க்க, மற்றொருவகையில் சிந்திப்பதன் மூலம் உண்மையை உணர்த்த முடியும். அதாவது, 'இடையின்' மெய்யெழுத்துகளான 'ல, ள, ழ' எனும் எழுத்துகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில், "பள்ளி, பல்லி" என இரு சொற்களை

ஆராய்வோம். இரு சொற்களிலும் 'இடையின மெய்களே' வருகின்றன. இடையின மெய்யெழுத்துதானே என்று "பள்ளி" என்பதை "பள்ளி" என்றோ "பல்லி" என்ற சொல்லை "பல்லி" என்றோ எழுத முடியுமா? ஓசை ஓரளவு அனுசரித்துதானே வருகிறது, அதனால் எழுதுகிறேன் என்று சொன்னால் எவ்வளவு அபத்தமாகிவிடும் என்பதை ஒப்பீடு செய்து சிந்திக்க வேண்டும்.

இது போன்ற பிரச்சினையெல்லாம், வடமொழிச்சொற்கள் நம் தமிழில் அதிகமாகப் புழங்க ஆரம்பித்ததால் உண்டான தாக்கமேயொழிய தனித்தமிழ் நடைமுறைகளுக்கு இது உகந்ததல்ல. எனவே ஏற்கனவேயுள்ள மரபுப்படி தொடர்வதுதான் சிறப்பு எனத் தமிழார்வலர்கள் சிலர் கருத வாய்ப்புண்டு.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட 'திருக்குறள்' உள்ளிட்ட பண்டைய இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் 'வடமொழிச்சொற்கள்' பலவும் 'இன எழுத்துகள்' வழியாகவே கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில் ஓர் உண்மை நன்கு புலப்படும். அதாவது, அக்காலகட்டத்தில் வடமொழிச்சொற்கள், நம்பேச்சுத் தமிழில் அதிகம் பயின்று வந்திருக்கின்றன. ஆனால், அதற்கான 'தமிழ் எழுத்துகள்/ வடிவங்கள்' உருவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அதன் காரணத்தால் 'இன எழுத்துகள்' பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதுதானே உண்மையாயிருக்கும். ஆகவே, பழைய நிலையே தொடரவேண்டுமென நினைப்பது நவீன கால சிந்தனைகளுக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் ஒத்துவராதல்லவா?

எனவே, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் காலச்சூழலில் வல்லெழுத்துகளின் தாக்கத்தால் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு பயன்பாடற்றுக்கிடந்த மெல்லின எழுத்துகளை, நம்காலத்திலாவது மீட்டுக் கொணர்ந்து, பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

“ஓள” காரம் பயன்பாடு:

சில மெய்யெழுத்துகள்தான் உறக்கநிலையில் உள்ளனவென்றால், உயிரெழுத்துகளில் ஒன்றான "ஓள" எழுத்தின் நிலையும் நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கிறது. 'ஓள' எழுத்தின் பயன்பாடும், 'ஓளகார எழுத்தின் உயிர்மெய்' களின் நிலையும் உறக்கநிலையில்தான் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. 'ஓள' எழுத்து பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே விவாதத்துக்குரியதாகிவிட்டது. அதன்தொடர்ச்சியாகவே, 'ஓள' எழுத்து வருமிடங்களில் 'அவ்' என்று எழுதப்பட்டது, எழுதப்படும் வருகிறது.

எ.கா: ஓளவை - அவ்வை
 ஓளடதம் - அவ்டதம்
 கௌதமர் - கவுதமர்/ கவ்தமர்
 பெளர்ணமி - பவுர்ணமி
 மௌலி - மவுலி / மவ்லி.

'ஓளவை' எனும் சொல்லை 'அவ்வை' என்றெழுதுவது சரியென்றால் 'அவ்வாறு', 'அவ்வகையில்' எனும் சொற்களை 'ஓளவாறு', 'ஓளவகையில்' என ஓசை

அடிப்படையில் எழுதமுடியுமே என்பது ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கது. இப்படிப் பலசொற்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறு பல நிலைகளில் சிந்திக்கையில், 'ஒள' தொடர்பான உயிர் மற்றும் மெய்யெழுத்துகளுக்கு, ஓசையடிப்படையில் சரியான மாற்று இருப்பதாகவே கருத முடிகிறது. இவைபோன்ற காரணிகளால், 'ஒள' எனும் எழுத்து, தற்போது தேவையா? என வாதிடும் தமிழறிஞர்களும் உண்டு. இதற்கு எதிர்ப்புகளும் இல்லாமலில்லை. எந்தவொரு சீர்திருத்தத்தின்போதும் 'ஆதரவு, எதிர்ப்பு' என்ற இரு நிலைப்பாடுகளும் உண்டாவது இயற்கையே. அப்படியிருந்தால்தானே சிறப்பானதொரு தீர்வு கிடைக்கும்.

நிறைவுரை:

பல்வேறு கோணங்களில் சிந்திக்கும்போது, காலநீட்சியில், இலக்கணமும் மாற்றம் பெறக்கூடியதுதான் என்பது தெற்றென விளங்கும். அதுதான், மொழிக்கும் மொழியியலுக்கும் விழுமியம் சேர்க்கும். காலச்சூழலுக்கும் மொழிப் பயன்பாட்டிற்கும் ஏற்ப இலக்கண வரையறைகளும் புதிதாக மீட்சி பெறவேண்டும். அப்போதுதான் மொழியானது வளம்பெறுவதுடன் வரலாறும் படைக்கும். பழம்பெரும் 'தமிழ் இலக்கணங்கள்' போற்றப்பட வேண்டியவைகளே. ஆனால், காலந்தோறும் அவற்றுள்ளும் மாற்றங்கள் வாயிலாக மெருகேற்றப்பட்ட 'இலக்கண வழிநூல்கள்' வந்துள்ளதையும் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது. பழமைவாதம் பேசி மொழி மீட்சியை, வளர்ச்சியை முடக்கி விடக்கூடாது. எனவே இதுகுறித்த ஆய்வுகளை, இந்தக் காலகட்டத்திலாவது விரிவுபடுத்தி "உறங்கும் உயிர் மெய்" எழுத்துகளுக்கு 'உயிரோட்டம்' கொடுக்க, அரசும் தமிழறிஞர் பெருமக்களும் முன்வரவேண்டும். ஏட்டில், வெறும் எண்ணிக்கையில் மட்டுமிருக்கும் எழுத்துகளுக்கு உயிரோட்டம் கொடுக்க வேண்டியது அன்னைத் தமிழுக்கு நாம் செய்யும் மாபெரும் தொண்டு.

பார்வை நூல்கள்:

1. தொல்காப்பியம்-இளம்பூரணர்.
2. நன்னூல்
3. எழுத்து வருகை வரலாறு தமிழ்இணையக் கல்விக் கழகம்

References

1. Tholkappiyam-Ilampooran.
2. Nannul
3. History of writing Tamil Internet Education Association

The Struggles of Marginalized Communities: A Study Based on the Novel "Sengai"

Dr. E. Bergmans

(Guide) Assistant Professor, Department of Tamil Literature, Annamalai University,
Annamalainagar.

S. Arivazhagan

Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil Literature, Annamalai University, Annamalainagar.

Abstract:

Studies concerning marginalized communities initially originated in Western countries and subsequently found their way into the field of Indian Tamil social research. Consequently, research on marginalized people has emerged as a significant branch of modern study in Tamil. Human society is fragmented by numerous factors such as caste, religion, ethnicity, profession, economy, and language. Among these, the caste problem has persisted throughout history. Lower-caste people endure countless hardships and burdens in their lives. Kavipiththan is uniquely skilled at portraying the complexities of life within society through his novels. This article explores how marginalized people suffer in their lives within his novel "Sengai," focusing on themes such as poverty, capitalism, caste, power, the lives of laborers, and the challenges faced by drivers.

Keywords: Sengai, caste, religion, ethnicity, profession, economy, language

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள் (சேங்கை நாவலை முன்வைத்து)

முனைவர் இயே. பெர்க்மான்ஸ்,

(நெறியாளர்) உதவிப்பேராசிரியர், தமிழியல்துறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர்

ச. அறிவழகன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர்.

முன்னுரை

விளிம்பு நிலை மக்களைப் பற்றி ஆய்வுகள் மேல்நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டு பிறகு இந்தியத் தமிழ் ஆய்வுப் புலத்திற்கு வருகின்றன. இவ்வடிப்படையில் தமிழிலும் விளிம்புநிலை மக்களைப் பற்றிய ஆய்வு நவீன ஆய்வின் ஒரு பிரிவாகத் தோற்றம் பெறுகிறது. மனித சமூகம், சாதி, மதம், இனம், தொழில், பொருளாதாரம், மொழி போன்றவற்றால் பிளவுபட்டுக் கிடக்கின்றது. இதில் சாதிப்பிரச்சனை காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஏராளமான துன்பங்களையும், சமைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். சமுதாயத்தில் ஏற்படும் வாழ்வியல் சிக்கல்களை கதைப்போக்கில் நாவல்களாக வெளிப்படுத்தி வருபவர்களில் கவிப்பித்தன் தனித்திறம் பெற்றுத் திகழ்பவர். இவருடைய சேங்கை என்ற நாவலில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் எவ்வாறெல்லாம் அவதிப்படுகின்றனர் என்பதை முன்னுரையை தொடர்ந்து வறுமை, முதலாளித்துவம், சாதி, அதிகாரம், தொழிலாளிகளின் வாழ்வு. ஓட்டுநர்களின் சிக்கல் என்ற தலைப்புகளின் வழி இக்கட்டுரை நகர்கின்றது.

விளிம்பு நிலை விளக்கம்

விளிம்பு நிலை என்ற சொல் இலக்கிய வட்டத்தில் அதிகம் பேசப்படுகின்ற விளிம்புநிலை என்ற சொல்லை மையம், ஓரம் என இருவகைப்படுத்தலாம். சாதி, மதம், தொழில், பொருளாதார ரீதியாக முன்னேறியவர்கள் மேல்தட்டு மையம் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“விளிம்பு நிலை என்பது சமூக அந்தஸ்துகள் அல்லது வாழ்க்கை ஓட்டத்தில் பின்தங்கியவர்கள் என்று அர்த்தப்படுகின்றன. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்க்கை என்பது எப்போது வேண்டுமானாலும் தடம் புரளலாம். பாதுகாப்பற்ற சமூக மதிப்பில்லாத ஒரு வாழ்வியலேயே விளிம்புநிலை சித்தரிக்கின்றது.

கீழ்த்தட்டு மக்கள் என்றாலே ஓடுக்கப்பட்டவர்கள் என்றே பொருள். விளிம்பு நிலை மக்கள் ஆளுமைக் குறைபாடு கொண்டவர்கள் தங்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை. அழுத்தத்தை தாங்க இயலாமல் உணர்வுகளை மிகுதியாக வெளிப்படுத்துவார்கள். இதனால் அவர்களுடைய உள் மற்றும் வெளி உலகில் மிகுந்த அழுத்தமும் குழப்பமும் ஏற்படுகின்றது.

விளிம்பு நிலை மக்கள்

விளிம்புநிலை மக்கள் என்று குறிப்பிடும் மக்கள் சமூகத்தில் எந்தவிதமான அங்கீகாரமும் இல்லாதவர்கள் தங்களுடைய உரிமைக்காகப் போராடுபவர்கள் தற்போது இருக்கின்ற நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதில் அந்த மக்கள் மிகுந்த கவனமாக இருக்கின்றனர்.

வருவாய் குன்றிய பல தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள். புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆகியோர் விளிம்பு நிலை மக்கள் ஆவார். இதனைச் சமுதாய அடுக்கில் கீழ்நிலையில் விளிம்பில் ஓரத்தில் இருப்பவர்களையே அதாவது சாதி, சமயம், பால், இனம் என்ற எல்லாத் தளங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்ட புறக்கணிக்கப்பட்ட தாழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட மக்கள் தேவதாசிகள், பாலியல் தொழிலாளிகள், அரவாணிகள், தொழு நோயாளிகள், ஆதரவற்றவர்கள். மாற்றுத் திறனாளிகள் முதலானோர் விளிம்புநிலை மாந்தர்கள் என அழைக்கப்படுவார்கள்.

அம்மக்களின் வாழ்க்கை தினம் தினம் செத்துப் பிறப்பது போன்றே அமைகின்றது. அன்றாடத் தேவையான உணவிற்குப் பெரும் உழைப்பினைக் கொடுத்தாலும் அதற்கான ஊதியம் கிடைப்பதில்லை. தொழில் நிலையில் ஏற்படுகின்ற இடர்ப்பாடுகள் அவர்களது மனநிலையைச் சிதைத்து குழப்பமான சூழலை உருவாக்குகின்றன.

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையில் ஆசைகள், கனவுகள் போன்றவை கானல் நீராய் அமைகின்றன.

வறுமை

வறுமை என்பது அடிப்படை தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலையே ஆகும். தனது அன்றாட தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் போன்ற குறைந்தளவு தேவைகளை கூட பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாத ஒரு நிலையே வறுமையாகும்.

உலகளாவிய ரீதியில் வறுமையானது நாட்டு மக்களின் கல்வி, சுகாதாரம், வீடமைப்பு, சூழல் போன்ற வாழ்வாதாரங்களை பாதித்து தனிமனித விழுமியங்களை சிதைப்பதுடன் குடும்பங்களையும் சமூகங்களையும் சீர்குலைத்து நிற்கின்றது.

வறுமை என்பது மிகவும் கொடியது என்பதை மேனாட்டு அறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“வறுமையே தீமையிற் தீமையும் குற்றத்திற்

கொடியதுமாகும்”

இவ்வாறு வறுமையின் கொடுமையை கூறியுள்ளார்.

கவிப்பித்தன் சேங்கை நாவலில் குண்டிவாடன் என்னும் பாத்திரத்தின் குடும்ப வறுமையை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“குண்டிவாடன் ஊர் மக்களுக்கு செருப்பு தைத்தல், நீர் இறைக்கும் சால் தைத்தல் போன்ற வேலைகளை செய்து வந்தார். குண்டிவாடன் இறந்த பிறகு அவருடைய குடும்பம் வறுமை

நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது. குண்டிவாடனின் தம்பி பெத்தாவடனின் குடும்பத்தையும் குண்டிவாடன்தான் பார்த்து வந்தான்.”

குண்டிவாடன் இறந்த பிறகு அவரின் குடும்பத்தில் யாரும் தோல் வாங்கி விற்பதும் இல்லை, சால் தைப்பதும் கிடையாது. ஊரில் அவரின் குடும்பத்திற்கு வேறு எந்த வேலையும் கிடையாது. ஊரார் அறுவடையின்போது அவர்களுக்கு கொடுக்கும் மேரையும் இப்போது கொடுப்பதில்லை. அவரின் குடும்பத்தில் இருந்த ஆண்கள் கூலி வேலைக்கும் பெண்களும் சிறுவர்களும் துடைப்பம் அறுத்தும் விற்றனர்.

குண்டிவாடன் குடும்பத்தினர் எப்போதும் போலவே ஊரில் களி, கூழ் வாங்குவதற்கு வீடு வீடாக சென்று நிற்பார்கள். அப்படி ஊர் களி வாங்க செல்லும் போது சில வீடுகளில் ஏளனமாக பேசுவார்கள்.

“ஏங் எதுனா வேல செஞ்சி ஆக்கி துன்றது இப்படி வர்சி வர்சியா குண்டான தூக்கினு வந்தா ஆக்கறத உங்களுக்கே போட்டுட்டு நாங்க இன்னாத்த துன்றது” (சேங்கை. ப. 250)

என்று பேசி களியை சலிப்புடன் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். வறுமையின் காரணமாக இவ்வாறான ஏளன பேச்சுக்கு விளிம்புநிலை மக்கள் தள்ளப்படுவதை இந்த செய்தி மூலம் பதிவு செய்துள்ளார். கவிப்பித்தன்.

முதலாளியின் ஏளனப் பேச்சு

முதலாளி என்பவர் ஊழியர்களை வேலைக்கு அமர்த்தும் மற்றும் அவர்களின் உழைப்புக்கு ஊதியம் வழங்கும் அதிகாரம் படைத்தவர் ஆவார்.

முதலாளிக்கும் அவரது ஊழியர்களுக்கும் இடையிலான விதிமுறைகளை வரையறுத்து ஒப்பந்தத்தை எழுதும் கட்சியாகும். இவ்வாறான முதலாளிகள் தன்னிடம் பணி செய்யும் ஊழியர்களை தகுந்த மரியாதையுடனும் சமமான மதிப்புடனும் நடத்துவது கிடையாது. அவர்களை இழிவாக பேசுவது தரைகுறைவாக நடத்துதல் போன்றவை இன்றளவும் சமுதாயத்தில் நிலவிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

தொழிலாளரின் நிலையினை பாரதிதாசன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

**“கந்தை அணிந்தோம் இரு
கையே விரித்தெங்கள் மெய்யினைப்
போர்த்தோம் மொந்தையிற் கூழைப்
பலர் மொய்த்துக் குடித்துப் பசித்து கிடந்தோம்”**

இந்த பாடலின் மூலம் தொழிலாளரின் துயரங்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

கவிப்பித்தன் சேங்கை நாவலில் முதலாளி தனது பணியாளரை இழிவாக பேசும் செய்தியினை பதிவு செய்துள்ளார்.

மணி ஒரு படித்த இளைஞன் அவன் தனது குடும்ப வறுமை நிலையின் காரணமாக பாவனா டிரான்ஸ்போர்ட் என்னும் லாரி நிறுவனத்தில் லோடிங் கிளர்க் வேலை செய்து வந்தான். ஒரு நாள்

லாரி நிறுவனத்திற்கு சேர வேண்டிய பணத்தை வங்கிக்கு சென்று எடுத்துவரும் படி கூறி மேலாளர் மணியை அனுப்பி வைத்தார். அந்த பாவனா நிறுவனம் தர வேண்டிய கடன் தொகையை வசூல் செய்ய வந்த கோபு என்ற நபர் இந்த பணத்தை என்னிடம் கொடுக்குமாறு மேலாளர் மாதவன் கூறினார் என்று பொய் சொல்லி மணியிடம் இருந்து கோபு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு சென்று விட்டார். அந்த செய்தியைக் கேட்ட பாவனா நிறுவனத்தின் முதலாளி மணியை,

“ஏம்பா படிச்சிருக்கியே அறிவில்ல? உனக்குச் சம்பளம் குடுக்கறது நானா அந்த தெலுங்குக்காரனா?”

என்று கோபமாக திட்டினார். மணி அந்த செயலுக்கு மன்னிப்பு கேட்டதற்கு,

“போன வைய்டா முண்டம் உன்ன நேர்ல வந்து பேசிக்கிறங்” (சே. 305)

என்று மணியை இழிவாக பேசினார்.

இந்த செய்தியின் மூலம் பணியாளர்களை முதலாளிகள் இழிவாக பேசும் நிலை நிலவுகின்றது என்பதை பதிவு செய்துள்ளார் கவிப்பித்தன்.

சாதியின் அடிப்படையில் இழிவுப்படுத்துதல்

சாதி என்பது ஒரு பொருளாதார நிலை தொழில் அல்லது அந்தஸ்தில் உள்ளவர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சமூக குழுவாகும்.

சாதி அமைப்புகள் சமூக மற்றும் பொருளாதார நிர்வாகத்தின் ஒரு வடிவமாகும். இது கொள்கைகள் மற்றும் வழக்கமான விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது சமூக (சாதிகள்) மக்களைப் பிரிப்பதை உள்ளடக்குகிறது.

சாதி என்பது இந்தியாவில் ஒரு நபரின் தொழில் மற்றும் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமூக படிநிலையாகும்.

சாதி வேறுபாடு பார்த்தல் கூடாது, அனைவரும் சகோதரத்துவம் கொண்டு விளங்க வேண்டும் என்பதை பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“மாந்தரில் சாதி வகுப்பது சரியா?

மக்கள் ஒரேகுலமாய் வாழ்வது சரியா?”

என்று சமூகத்தை பார்த்து சாதி பார்த்தல் சரியா? என்ற கேள்வியை கேட்டவாறு கவிதை பாடியுள்ளார்.

கவிப்பித்தன் சேங்கை நாவலில் சாதி வேறுபாடு பார்த்து சுந்தர் என்ற பாத்திரத்தை படிக்கவிடாமல் செய்வதும் அவன் பேண்டு சட்டை போட்டுக் கொண்டு வேலைக்கு செல்வதை ஊர் மக்கள் இழிவாக பேசும் செய்தியினை பதிவு செய்துள்ளார்.

குண்டிவாடன் தனது சொந்த ஊரை விட்டுவிட்டு பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவர். அவருடைய மகன் சுந்தர் அவன் தனது பள்ளிப் படிப்பை ஊள்ளூர் பள்ளியில் முடித்துவிட்டு கல்லூரி வெளியூர்

சென்று படித்தான். அவன் படித்த உள்ளூர் பள்ளியல் சுந்தரை படிக்க விடாமல் அந்த ஊர் உயர் சாதி பிள்ளைகள் துன்பப்படுத்தினர். அவை அனைத்தையும் தாண்டி கல்லூரி படிப்பு வரை சென்று கல்லூரி படிப்பை முடித்துவிட்டு பாவனா டிரான்ஸ்போர்ட் நிறுவனத்தில் வேலைக்கு சேர்ந்தான். சுந்தர் பேண்டு சட்டை அணிந்து வேலைக்குச் செல்வதை பார்த்த ஊர் மக்கள்,

“தரா குண்டிவாடம்புள்ளயப் பாரரா வெள்ளக்கார தொர மாதிரி பேண்டு செர்டு பட்ச்சி பெரிய கலக்ட்ராயி வந்துர்ரா நாங்கள்லாம் மனு குடுக்க உங்கூட்டு வாசல்ல வந்து நிக்கறம்” (சே. ப. 251)

என்று ஏளனமாக சிரிப்பார்கள். இந்த செய்தி மூலம் உயர் சாதி வர்க்கத்தினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை இழிவாக பேசும் நிலை சமுதாயத்தில் இருப்பதை எடுத்துரைத்துள்ளார் கவிப்பித்தன்.

அதிகார வர்க்கத்தினரின் ஆணவப் பேச்சு

ஒரு சமூகத்தில் அரசியல் பொருளாதார சமய கல்வி சமூக ஊடகவியல் முனைகளில் ஆதிக்கம் அல்லது அதிகாரம் செலுத்தும் மக்கள் குழு அதிகார வர்க்கம் என அழைக்கப்படும்.

கவிப்பித்தன் அதிகார வர்க்கத்தின் ஆணவப் போக்கை குமார் என்னும் ஓட்டுனரை வைத்து சேங்கை நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

குமார் பாவனா டிரான்ஸ்போர்ட்டில் ஓட்டுனராக பணிபுரிந்து வந்தான். ஒரு நாள் வேலூரில் இருந்து பம்பாய்க்கு லோடு ஏற்றி செல்ல வேண்டியிருந்தது. குமார் லோடு ஏற்றிக்கொண்டு பம்பாய்க்கு சென்று ஆறு மாதம் ஆன பிறகும் திரும்பி வரவில்லை. தனது கணவனை கண்டுபிடித்து தருமாறு காவல் நிலையம் சென்று புகார் கொடுத்தால் குமார் மனைவி வள்ளி. அதனை ஏற்காமல் காவல் துறையினர் நிராகரித்து வந்தன. பாவனா டிரான்ஸ்போர்ட் நிறுவனத்தாரும் குமார் எங்கள் லோடையும் லாரியையும் திருடி சென்று விட்டான் என்று புகார் கொடுத்தனர். குமார் லோடு ஏற்றி சென்ற போது கடைசியாக வீட்டிற்கு வந்து சென்றான். அதனை காரணமாக வைத்து வள்ளியை மிரட்டி வந்தனர் காவல் துறையினர். உன் கிட்ட கடைசியா என்ன சொல்லிட்டு போனான் சொல்லு என்றார் ஒரு காவலர்.

“சார் அவரு எங்க போனாரு இன்ன ஆனாருனு தெரியாம ராவும் பகலும் தூக்கந் தண்ணி இல்லாமல் தவிச்சிகினுகிறம் சார் மெய்யாலுமே அவரு வேற ஒன்னும் சொல்லல சார்”

(சே. ப. 266)

என்று வள்ளி தனது வேதனையை காவலரிடம் சொல்லியும் அவர் வள்ளியை தொல்லை செய்து வந்தார்.

இந்த செய்தியின் மூலம் ஏழை மக்களின் மீது அதிகார வர்க்கத்தினரின் ஆதிக்கத்தை அறியமுடிகிறது.

தொழிலாளியை ஏமாற்றுதல்

தொழிலாளி என்பவர்கள் உடலுழைப்பு வகையில் அடங்குவார்கள். குறிப்பாக கட்டுமானம் மற்றும் தொழிற்சாலைத் தொழில்களில் வேலை செய்பவர்களாக உள்ளனர். உழைப்பாளிகள் கூலி சம்பாதிக்கும் ஒரு தொழிலாளி வர்க்கத்தில் உள்ளனர். அதில் அவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க பொருள் மதிப்பு அவர்களின் உழைப்பு மட்டுமே.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தொழிலாளி என்பவர் யார் என்பதை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“உருண்டோடுகிற ரயிலை ஓட்டுபவன் யார்? தொழிலாளி! வானத்தில் ஓய்யாரமாக பறக்கும் விமானத்தை ஓட்டுபவன் யார்? தொழிலாளி! இழையை நூற்று நல்லாடை செய்பவன் யார்! தொழிலாளி! இரும்பை காய்ச்சி உருக்கபவன் யார்? தொழிலாளி!”

என்று ஊதியத்திற்கு உழைக்கும் அனைத்து மக்களுமே தொழிலாளிகள் தான் என்று தொழிலாளர்களைப் பற்றி கூறுகின்றார்.

கவிப்பித்தன் சேங்கை நாவலில் தொழிலாளர் நிலையினையும் தொழிலாளர் ஏமாற்றத்தையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

சுந்தரின் அக்கா சந்திரா அவளின் கணவன் ஒரு தோல் தொழிற்சாலையில் இரவு நேர காவலாளியாக பணிபுரிந்து வந்தார். கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகளாக அந்த தொழிற்சாலையில் பணியாற்றி வந்தார். எப்போதும் போல வழக்கமாக பணிக்கு சென்ற அவர் மறுநாள் பிணமாக தொழிற்சாலை பிரதான வாயிலில் கிடந்தார். அவர் இறப்பிற்கு காரணம் என்ன என்று கேட்ட போது மாரடைப்பால் இறந்திருக்கலாம் என கூறினர். ஒரு வெள்ளை துணியில் கட்டிக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டு சென்றனர். இத்தனை ஆண்டுகள் பணிபுரிந்ததுக்கு தொழிற்சாலை நிறுவாகத்திடம் நஷ்ட ஈடுக் கேட்டபோது,

“மாரடைப்பு வந்து தானாக செத்ததற்கு என்ன இழப்பீடு வழங்க முடியும்” (சே. ப. 286)

என்று நஷ்ட ஈடு வழங்காமல் ஏமாற்றி விட்டன.

இந்த செய்தி மூலம் தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு ஏமாற்றப்படுகின்றன என்பதை வெளிக்காட்டியுள்ளார் கவிப்பித்தன்.

ஓட்டுநர்களை இழிவாக பேசுதல்

காலம் இயங்குகிறது என்பது பூமி சுழற்சியை மட்டும் கணக்கில் கொள்வது அல்ல. உலகம் இயங்குவதற்கு மக்களின் அன்றாட தேவைகளுக்கு சரக்கு பொருட்களை மக்களுக்காக ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு இடம் பெயர்வதற்கு வாகன போக்குவரத்து தேவை. அந்த வாகனங்களை இயக்குவதற்கு ஓட்டுநர்களின் பங்கு தலைசிறந்த ஒன்றாக உள்ளது. தன் உயிரையும் ஒரு பொருட்டாக கருதாத ஓட்டுநர்களை இழிவாக பேசும் அவலம் சமுதாயத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

திருவள்ளூர் எவரையும் அவரது பணிக்கொண்டும் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டும் இழிவாக பேசக்கூடாது என்பதை,

“உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு

அச்சாணி அன்னார் உடைத்து” (குறள். 667)

இக்குறள் மூலம் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கவிப்பித்தன் சேங்கை நாவலில் லாரி ஓட்டும் ஓட்டுநர்களையும் அவர்களுடைய துயரங்களையும் வெளிக்காட்டியுள்ளார். ஓட்டுனர்களை எவ்வாறு இழிவாக பேசுகின்றனர் என்பதையும் கூறியுள்ளார்.

லோகு என்பவன் பாவனா டிரான்ஸ்போர்ட்டில் ஓட்டுநராக பணிபுரிந்து வந்தான். குஜராத்தில் இருந்து ராணிப்பேட்டைக்கு லோடு ஏற்றிக்கொண்டு பெங்களூர் சாலையில் வந்துக்கொண்டிருந்த போது வழிப்பறி கொள்ளையர்கள் லாரியில் ஏறின. கழுத்தில் கத்தியை வைத்து அவனிடம் இருந்த பணத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு சென்றனர். இந்த செய்தியை டிரான்ஸ்போர்ட் மேலாளர் மாதவனிடம் சொன்ன போது,

“டே தாளி உன்ன பத்தி எனக்கு தெரியாதா எந்த கூத்தியாருக்கிட்ட பணத்தை உட்டுட்டு திருடன் புடுங்கிட்டானு இங்க வந்து புருடா உட்ற?” (சே. 179)**

என லோகுவை நம்பாமல் திட்டினார். அருகில் இருந்த மணி என்ற சூப்பர்வைசரிடம்,

“டிரைவருங்களைப் பத்தி உனக்கு சரியா தெரியாது. மணி ஏமாந்தா லாரி சக்கரத்தயே கழட்டி வித்துட்டு காக்கா தூக்கினு போய்ச்சினு கூசாம வந்து நிப்பாங்க” (சே. ப. 184)

என்று ஓட்டுனர்களை இழிவாக கூறினார்.

இந்த செய்தி மூலம் ஓட்டுனர்களை எவ்வாறு சமுதாயத்தில் ஏளனம் செய்கின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சமுதாய அமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்வில் எண்ணற்ற சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை வாழவே பல சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சாதியாலும், தொழிலாலும், பொருளாதார நிலையினாலும் மிகவும் பின்தள்ளப்பட்டு சமுதாயத்தில் ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட மனிதர்களாகவே தங்களது வாழ்க்கையை நகர்த்தி செல்கின்றன. இவ்வாறு இந்த விளிம்புநிலை மக்களை இந்த சமுதாயம் எவ்வாறெல்லாம் ஒதுக்குகின்றனர். அந்த ஒடுக்குமுறையினால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை சேங்கை நாவலின் வழி கவிப்பித்தன் அழகுற எடுத்தியம்புகிறார்.

முதன்மை ஆதாரம்

கவிப்பித்தன். **சேங்கை**. நீலம் பப்ளிகேஷன்ஸ் சென்னை. முதற்பதிப்பு-2023

துணைமை ஆதாரங்கள்

முல்லை முத்தையா. **பேரறிஞர் பெர்னாட்ஷா** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் -2010

தொ. பரமசிவன். **பாரதிதாசன் பாடல்கள்**. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ். எட்டாம் பதிப்பு-2009

மூர்த்தி. அ.கி., **அண்ணாவின் மேடைத்தமிழ்**, மணிவாசகர் பதிப்பகம். முதற்பதிப்பு-1997

வரதராஜன். ஜி., திருக்குறள் உரை விளக்கம், பழனியப்பா பிரதர்ஸ், முதற்பதிப்பு-2021

References

- Kavippiththan. Sengai. Neelam Publications, Chennai. First Edition - 2023
- Mullai Muthaiah. *Perarignar Bernard Shaw* (The Great Scholar Bernard Shaw). New Century Book House - 2010.
- Tho. Paramasivan. *Bharathidasan Paadalgal* (Bharathidasan's Songs). New Century Book House. Eighth Edition - 2009.
- Moorthy, A.K. *Anna'vin Medai Thamizh* (Anna's Oratorical Tamil). Manivasagar Pathippagam. First Edition - 1997.
- Varadarajan, G. *Thirukkural Urai Vilakkam* (Commentary and Explanation of Thirukkural). Pazhaniappa Brothers. First Edition - 2021.

Social Conditions in Ashokamitran's Novels

Dr. V. Karthik

(Guide) Assistant Professor, Department of Tamil Literature, Annamalai University,
Annamalainagar.

P. Balavignesh

Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil Literature, Annamalai University,
Annamalainagar.

Abstract:

In ancient times, humans, wandering as nomads, formed communities to fulfill their life's needs. Ashokamitran is one of the writers who portrays both present and past societies through narratives in his novels. In his novel "Water," he discusses water scarcity, and through "Water Lily of the Sky," he depicts poverty. Both of these constitute problems within society. Therefore, this article attempts to analyze these issues. The article progresses under the headings: Society and Human Life, Societal Functioning, Poverty in Society, Plight of Women, and Humanitarian Sentiment. Furthermore, the objective of this article is to understand how Ashokamitran approached and presented the problems that have existed in society from then until now through these themes.

Keywords: Novels such as Water and Water Lily of the Sky, and the societal issues addressed in those novels, including Society and Human Life, Societal Functioning, Poverty in Society, Plight of Women, and Humanitarian Sentiment.

அசோகமித்ரன் நாவல்களில் சமுதாய நிலை

முனைவர் வை. கார்த்திக்,

(நெறியாளர்) உதவிப்பேராசிரியர், தமிழியல்துறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்

பி. பாலவிக்கனேஷ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்டையக் காலத்தில் நாடோடியாக அலைந்து திரிந்த மனிதன் தன் வாழ்வின் தேவைக்காக உருவாக்கிய கூட்டமைப்பு சமுதாயமாகும். நிகழ்காலச் சமுதாயத்தையும், கடந்தகாலச் சமுதாயத்தையும் கதைப்போக்கில் நாவல்களாக வெளிப்படுத்தி வருபவர்களில் அசோகமித்திரனும் ஒருவர். அவர் 'தண்ணீர்' என்ற நாவலின் மூலம் தண்ணீர் தட்டுப்பாடுகளையும், 'ஆகாயதாமரை' எனும் நாவலின் மூலம் வறுமையையும் கூறுகிறார். இவை இரண்டும் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பிரச்சனைகள். எனவே அந்த செய்தியை ஆராயமுற்படுகின்றது இக்கட்டுரை. இதில் சமுதாயமும் மனித வாழ்வும், சமுதாய செயல்பாடு, சமூகத்தில் வறுமை, பெண்களின் அவலநிலை, மனிதநேய உணர்வு என்ற தலைப்புகளில் இக்கட்டுரை நகர்கின்றது. மேலும் இந்த தலைப்புகளின் மூலம் சமுதாயத்தில் அன்று முதல் இன்று வரை இருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளை அசோகமித்ரன் எவ்வாறு எடுத்து அணுகியுள்ளார் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்வதே இந்த கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

தண்ணீர் மற்றும் ஆகாயதாமரை போன்ற நாவல்களும், அந்த நாவல்களில் எடுத்துக்கொண்ட சமுதாயமும் மனித வாழ்வும், சமுதாய

செயல்பாடு, சமூகத்தில் வறுமை, பெண்களின் அவலநிலை, மனிதநேய உணர்வு ஆகிய பிரச்சனைகள்.

முன்னுரை

நாவல் இலக்கியம் சிறுகதையை விட சமுதாய பிரச்சனையை முழுமையாக பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய வகையாகும். அந்த இலக்கியத்தின் மூலம் சமுதாயத்தில் நடக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளை வெளிகொண்டுவந்த ஆசிரியர்களில் அசோகமித்ரனும் ஒருவர் ஆவார். இவரது தண்ணீர் என்ற நாவலின் மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் பெரியோர்களின் ஆதிக்க தன்மை மற்றும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடுகளால் அவர்களுக்குள் தோன்றும் மாற்றங்களையும், வறுமைகளையும் எவ்வாறு மக்கள் கையாளுகிறார்கள் என்பதை அவரது நாவல்களின் மூலம் இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது.

சமுதாயமும் மனித வாழ்வும்

சில பொதுவான விழுமியங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கொண்டு வினையாற்றி கொள்ளும் தன்னிறைவுடைய நிலையான மிகப்பெரிய மக்கள் குழுவே சமுதாயம் எனப்படும். இச்சமுதாயத்தை பற்றியும் சமுதாயத்தின் நடவடிக்கை பற்றியும் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராயும் துறைகள் சமூக அறிவியல் துறைகள் எனப்படுகின்றன “சமுதாயம் இன்றி இலக்கியம் இல்லை” என்பதால் இலக்கியத்தின் மையமாக அமைந்திருப்பது சமுதாய நிகழ்வுகளே என்பது தெளிவாகும்.

“மனிதன் சுதந்திரமானவனாக இருந்தாலும் பிறப்பிலும் பிறந்த பின்னர் சமுதாயத்துடன் இணையும் போதும் சமூகம் அவனை போன்ற எண்ணற்ற தனிமனிதர்களின் சக்திகளை கொண்டு ஒரு சில காரியங்களை சாதிக்க முற்படும் போதும், அவனே தன்னகத்தே ஏற்று தனது கூட்டு திட்டங்களுக்கு உள்ளாக

ஆட்படுத்துவதன் மூலம் தனிமனிதன் சமூகம் என்னும்

கூட்டமைப்பில் ஒன்றுகின்றன“ (இ.ச.ப. 19)

என்னும் இ.சி. மறைமலையின் கருத்து சமுதாயத்தோடு மனிதன் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டிய நிலை இருப்பதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

சமுதாயத்தின் ஆற்றலில் சக்தியில் தோய்வு ஏற்படும் போது அது தனிமனித வாழ்க்கையை பாதிக்கின்றது. சமுதாய சக்தியானது சமுதாய உறுப்புகள் முழுமைக்கும் சமசீரான இரத்த ஓட்டத்தை வழங்க வேண்டும் அதில் பாதிப்பு ஏற்படும் போது தனிமனித பங்களிப்பு பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறது.

சமுதாயச் செயல்பாடுகள்

மக்கள் திரளே சமுதாயம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆதலால் சமுதாயம் என்பது மக்கள் அனைவரின் பழக்கவழக்கங்கள், நடத்தைகள், வாழ்வியல் வழக்காறுகள் முதலானவற்றையும் குறிக்கும் சொல்லாக்கமாக இருப்பது தெளிவாகிறது. இதனால் மக்களிடம் நிறைந்துள்ள சமூகத்தை அழிக்கும் காரணிகளை முதலில் காட்டுவதும், இச்சீர்கேடுகளால் சமூகம் எந்த அளவுக்குப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறது என்பதனை காட்டி அதனை களைய முற்படுவதும் படைப்பாளியின் படைப்பு கொள்கையாக அமைந்திருப்பது தெளிவாகிறது.

சமுதாயத்தில் வறுமை

சமுதாயத்தில் வறுமை கொடிய நோய்போல் பரவியுள்ளது. அவ்வறுமை தனிமனிதனை மட்டும் தாக்குவதில்லை, சமுதாயத்தையே தாக்குகிறது வறுமையால் மக்களினம் நலிவுற்று கிடப்பதனையே இலக்கியங்கள் காலம் காலமாக பதிவு செய்து வந்துள்ளன.

வறுமை இன்று நேற்றல்ல; தொன்றுத் தொட்டே சமூகத்தைப் பெரிதும் பாதித்து வருகிறது. அவ்வகையில் இலக்கியத்தின் வழி வரம்புகளை மீறி மனித உறவுசிக்கலாக வறுமை திகழ்கிறது.

சமுதாயத்தில் உருவாகும் பல்வேறுப்பட்ட சீர்கேடுகளுக்கு வித்திடுவது வறுமையே எனலாம். இச்சீர்கேடுகளை முறையிடுவதற்கு காரணம் சமுதாயமே அதனை ஆக்கிரமித்து கொண்டிருக்கும் ஆக்க சக்திகளே.

‘ஆகாயத்தாமரை’ எனும் நாவலில் வசதியானவர்கள் மட்டும் தான் விடுதியில் சேர முடியும் என்ற செய்தியை,

“மாதம் சுமார் ரூபாய் ஐயாயிரமாவது சம்பாதிப்பவர்கள் தான் அந்த விடுதியை தாக்குபிடிக்க முடியும். ஆனால் இருநூறு ரூபாய்க்கு தாளம் போடும் ரகுநாதன் போன்றவர்களுக்கு அம்மாதிரி விடுதிகள் இருப்பதுகூட தெரியாமல் போவதுதான் நல்லது” (ஆகாயத் தாமரை நாவல், ப. 51)

“ரகுநாதனுக்குப் பெரியதாக நான்கு கற்களை தூக்கி அந்த விடுதியை நோக்கி கல்லெறிய வேண்டும் போலிருந்தது. சிறு பிள்ளை தனமாக இருந்தாலும் அவனுக்கு அப்படி தோன்ற அவனுடைய இயலாமையே காரணம்” (ஆகாயத்தாமரை நாவல், ப. 51)

அசோகமித்ரன் ஆகாயத்தாமரை என்ற நாவலின் மூலம் எவ்வாறு வறுமையினால் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை அழகாக சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பெண்களின் அவலநிலை

பெண்ணின் இயல்புகளைப் பெற்றிருப்பது பெண்மையாகும். பெண்ணைப் பற்றிய கொள்கை அல்லது கோட்பாட்டை குறிப்பது பெண்ணியமாகும். சமுதாயம் காலந்தோறும் பெண்களுக்கு கொடுத்திருந்த இடத்தையும் விதித்திருந்த கட்டுப்பாடுகளையும் அடிமைதனத்திலிருந்து பெண்கள் விடுதலை பெறவும் சமஉரிமை பெறவும் தோன்றியதே பெண்ணியமாகும். ஆங்கிலத்தில் பெமினிசம் என்ற சொல் பெண்களை பற்றிய அறிவுத்துறை சார்ந்த ஒரு சமூக விஞ்ஞானமாகும். இச்சொல் தமிழில் பெண்ணியம் என கூறப்படுகிறது.

உரிமை என்பது தனிமனிதனின் அடையாளம். இந்நாட்டில் மனிதர்கள் ஆண் பெண் என்ற பாகுபாட்டை பார்ப்பதினால் ஆண்களுக்கான உரிமைகள் வேறு எனவும் பெண்களுக்கான உரிமைகள் வேறு எனவும் பிரித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய உரிமைகள் மனிதர்களுக்கு இடையே இனம். சாதி, சமயம், வயது, உடல் என அனைத்திலும் காணப்படுகிறது. சமநிலை என்ற உணர்வு மனிதர்களுக்கு இருந்தால் பெண்களுக்கான உரிமைகள் பெண்கள் எவ்வித கட்டுப்பாடும் இன்றி சுதந்திரமாக வாழ்வார்கள். ஆனால் பெண்கள் வாழ்வில் அக்காலத்தில் இருந்தே வளர்ந்த முறையும் வாழ்ந்த முறையும் கட்டுப்பாடுகளும் பெண்கள் முன்னேற்றவதற்கு எந்த ஒருசூழ்நிலையும் அமையவில்லை. பெண்கள் முன்னேற்றங்களுக்கு ஒரு சில ஆண்கள் தடையாக அமையும் செய்தியை,

“நீ அந்த பாஸ்கர் ராவ் உன்னை பெரிய ஹீரோயினா பண்ணிடப்போறான்னு அவன் பின்னாலே ஓடின கல்யாணம் ஆனவன நம்பி எவளாவது ஓடுவாளா?” (தண்ணீர் நாவல், ப. 12)

இதுபோன்று பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் ஏற்படும் தடைகளையும் இந்த தண்ணீர் என்ற புதினத்தின் வழி காட்டியுள்ளார்.

மனிதநேய உணர்வு

மனிதன் தன்னையொத்த பிற மனிதர்களை நேசிப்பதும், தன்னைவிட கீழ்நிலையில் உள்ள விலங்குகளுக்கும், தாவரங்களுக்கும் தொல்லை தராது இருப்பதும் ஆன்மநேயத்தின் மகத்துவமாக கருதப்படுகின்றது. மனிதன் தன்னையொத்த மனிதர்களிடம் நேசம் கொள்வதை தண்ணீர் நாவலில் இடம்பெறும் டீச்சரம்மாவின் செயல்பாட்டின் மூலம் புலப்படுத்துகின்றனர். டீச்சர் தண்ணீர் எடுக்க ஒருவன் செல்லும்போது அது கனமாக இருக்கும். நானும் உதவ வரட்டுமா என்று கேட்ட செய்தியை,

“நான் வரட்டுமா? ஒரு கை பிடிக்கட்டுமா ஜமுனா? என்று டீச்சரம்மா கேட்டாள்” (தண்ணீர் நாவல், ப. 45)

இவ்வாறு சமூகத்தில் அன்று முதல் இன்று வரை ஒரு சிலரிடம் மனிதநேயம் இருந்து கொண்டதான் உள்ளது என்பதை அசோகமித்திரன் இந்த செய்தியின் மூலம் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

முடிவுரை

படைப்பாளிகள் சமுதாய பொறுப்புடையவர்களாக கருதப்படுகின்றனர். அசோகமித்திரன் தனது நாவல்களில் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை அதிகமாகப் பேசியுள்ளார். அவ்வகையில் தண்ணீர், ஆகாயதாமரை ஆகிய நாவல்களில் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளும், மனிதநேயமும், தண்ணீர் தட்டுப்பாடு, வறுமை போன்ற சமுதாய சிக்கல்களைப் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இதன் மூலம் அசோகமித்திரன் நாவல்கள் சமுதாய சிக்கல்களை ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரம்

அசோகமித்திரன். தண்ணீர், கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-1973

அசோகமித்ரன். ஆகாயத்தாமரை, கலைஞன் பதிப்பு (அ), காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ், முதற்பதிப்பு-1980

துணைமை ஆதாரம்

மறைமலை. சி.இ., இலக்கியமும் சமூகவியலும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-1991

References

Ashokamithra. Water, Kalaignan Publishing House, Chennai, First Edition-1973

Ashokamithra. Agayathamarai, Kalaignan Edition (A), Kalachuvadu Publications, First Edition-1980

Maraimalai. C.E., Literature and Sociology, Manivasagar Publishing House, Chennai, First Edition-1991

Artists life in Aatrupadai Books : A Research

Dr. M.Dhanalakshmi

(Guide) Assistant Professor, Department of Tamil Literature, Annamalai University,
Annamalainagar.

K.Elavarasi

Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil Literature, Annamalai University,
Annamalainagar.

Abstract:

Sangam literature, a treasure trove of poetic and grammatical works, stands as a testament to the distinct cultural identity of the Tamil people. These literary and grammatical masterpieces offer invaluable insights into the long-standing culture and unique civilization of the Tamils, providing a window into their ancient traditions and values. The way of life during the Sangam period was deeply rooted in a natural and organized social structure, reflected in the themes and settings found within the literature. Sangam literature is broadly classified into two main collections: Ettutogai (The Eight Anthologies) and Pattuppattu (The Ten Idylls). While both offer rich perspectives on Sangam society, Pattuppattu is particularly notable for its frequent depiction of arts and artists. This article aims to explore the role and contribution of various artists, specifically focusing on the Panar, Viraliyar, Koothar, and Porunar, renowned for their mastery of dance, song, and music, within the broader context of Sangam art and culture. By examining their presence in Sangam literature, we can gain a deeper understanding of their artistic practices and their significance within the social fabric of the Sangam period.

Keywords: Sengai, caste, religion, ethnicity, profession, economy, language

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் கலை மாந்தர்கள்

முனைவர் மா.தனலட்சுமி,
(நெறியாளர்) உதவிப்பேராசிரியர், தமிழியல்துறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர்

கு.இளவரசி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் இலக்கிய வளமும், இலக்கண வளமும் பெற்று தனித்தியங்கவல்ல சிறப்பினை உடையது. தமிழர்களின் மிக நீண்ட பண்பாட்டிற்கும் தனி சிறந்த நாகரிகத்திற்கும், பழம்பெரும் மரபுகளை புரிந்து கொள்வதற்கும் கலைகள் சான்றாக விளங்குகின்றது. சங்ககால வாழ்க்கை முறை இயற்கையமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்று இரண்டாக பகுத்துள்ளனர். இதில் பத்துப்பாட்டில் கலைகளும், கலைமாந்தர்களும் அதிகமாக காணப்படுகின்றனர். பத்துப்பாட்டில் ஆடல், பாடல், இசைக் கலையில் சிறந்து விளங்கிய பாணர், விறலியர், கூத்தர், பொருநர் உள்ளிட்ட கலைப்படைப்பாளர்கள் எவ்வாறு கலையில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள்

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை, அரசியல், கொடை, புகழ், போர்த்திறம், கல்வி, கலை ஆகியவற்றை சுவைப்பட எடுத்துக் கூறுகிறது. பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வில் கலைகளும், கலைஞர்களும் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். ஆற்றுப்படை நூல்கள் கலைக்கு சிறந்த வழிகாட்டும் நூல்களாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கலைஞர்கள் கருத்து சுதந்திரத்துடனும், ஓங்கிய ஒழுக்கத்துடனும் வழிகாட்டும் மாமனிதர்களாக விளங்கினர். வறுமையிலும், செம்மையைக் கடைப்பிடித்த கலைஞர்கள் ஆற்றுப்படை நூல்களில் காணப்படுகின்றனர். ஆற்றுப்படை நூல்களை,

“முருகு, பொருநாறு, பாணிரண்டு முல்லை

பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி – மருவினிய

கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சிப் பட்டினப்

பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

என்று பத்துப்பாட்டு நூல்களில் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். மெலும் இவற்றில் ஆற்றுப்படை நூல்களாக திருமுருகாற்றப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்பதை ஆற்றப்படை நூல்களாக குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவற்றில் கலைகள் அதிகமாக வெளிப்படுவதை அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

கலைமாந்தர்கள்

கலை எவ்வளவு சிறந்ததாயினும் அது தோன்றகின்ற விதம் மனிதனின் சக்தியில் அடங்கியுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கிய கலைஞர்களை நூலறி புலவர், தச்சர், கம்மாளர், மண்ணீட்டாளர் என்றும் ஓவியக்கலையில் சிறந்து விளங்கிய கலைஞர்களை தண்ணுள் வினைஞர் என்ற பெயராலும், இசை, நடனம் போன்ற கலையில் சிறந்து விளங்கிய கலைஞர்களை பாணர், கூத்தர், பொருநர் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுவதை இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது. பிறதுறைக் கலைஞர்களை விட இசையோடு தொடர்புடைய கலைஞர்கள் இலக்கியத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர். கலைஞர்களின் வாழ்க்கைமுறைப் பதிவுகளை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

கலைஞர்களை வாழ்க்கை முறை (ம) தொழில்முறை என்று இருவகையாக பகுத்து அதனை இரண்டாக இசைக்கருவி தொடர்பில் பாணர், கூத்தர், விறலியர், பொருநர் என்றும் மற்றொரு பிரிவில் இசைக்கருவி முறையில் புலவர்கள், தொழில் முறையில் சிற்பம், ஓவியம் என்றும் பிரித்தும் காட்டுகின்றனர். மேலும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் கலைஞர்களைப் பற்றி,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடக் காட்சி உறழத் தோன்றி

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறிஇச்

சென்று பயனெதிர்ச் சொன்ன பக்கமும்”

(தொல்.பொருள். புறம். 36)

என்று தொல்காப்பியர் தனது புறத்திணையியல் நூற்பாவில் ஆற்றுப்படைக் கலை மாந்தர்களுக்கான இலக்கணத்தை சிறப்பாக வகுத்தளித்துள்ளார். கலை மாந்தர்களை பற்றி பின்வருமாறு விரிவாக காணலாம்.

பாணர்

பாணர் இசைக்கலையில் வல்லுநர். பல நரம்புகளை உடைய பெரிய யாழை இசைத்துப் பாடுபவர் 'பெரும்பாணர்' எனப்பட்டனர். சிறிய யாழை இசைத்தப் பாடுபவர் 'சிறுபாணர்' எனப்பட்டனர். இப்பாணர்கள் வள்ளல்களை நாடிச் சென்று பாடி பரிசில் பெற்றனர். பாணர்களின் வாழ்க்கை மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும் நாடி சென்று பரிசில் பெறும் நிலையை,

“கையறு கடன்நிறை யாழே மெய்யாது

புரவலர் இன்மையின் பசியே, அரையது

வேற்று அழை நுழைந்த வோநனைசிதாஅர்

ஓம்பி உடுத்த உயவல் பாண!” (புறம். 69)

என்ற புறநானூறு வரிகள் அரசவையில் பாணர் நின்ற நிலையினையும், தொழிலையும், வறுமையினையும் விளக்குகின்றன. பாணனின் கையில் இலக்கணம் பொருந்திய யாழூடன், ஆதிரிப்பார் இல்லாமையால் வயிற்றில் பசியுடன் இடையில் வேர்வையால் நனைந்த கந்தலாடையை உடுத்தியிருந்தான் என்று கூறும்போது பாணனின் வறுமை நிலையினையும் கலைத்திறனையும் அறிய முடிகிறது. மேலும் பாணன் வறுமை அவனை வாட்டும்போது அவன் பெற்ற கல்வியை இகழ்ந்துப் பேசுவதாய் பெரும்பாணாற்றப்படை,

“கல்லென் சுற்றமொடு கால் கிளர்ந்த திரிதரும்

புல்லென யாக்கைப் புலவுவாய்ப்ப பாண!” (பெரு.)

என குறிப்பிடுகிறது.

சங்ககால இசைக்கவிஞர்களில் பாணர்கள் சிறப்புப் பெற்றவராக விளங்கினார்கள். பண்களை குரல் வழியாகவும், யாழ், குழல் முதலிய இசைக்கருவிகள் வழியாகவும் பாணர்கள் தம் திறமையை வெளிப்படுத்தினார்கள். நச்சினார்க்கினியர் பாணர்களை இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப் பாணர் என்று மூன்ற வகையாகப் பிரித்துள்ளனர்.

“களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டு சீறியாழ்ப்

பாடுஇன் பனுவல் பாணர் உய்தெனக்

களிறு” (புறம். 57)

என்று புறநானூறு வரிகள் இசைப்பாணர்களைப் பற்றியும், பதிற்றுப்பத்து,

“வாங்கு இரு மருப்பின் தீந்தொடை பழுனிய

இடனுடைப் பேரியாழ்பாலை பண்ணி” (பதி.பத்து. 66)

என்ற வரிகளில் யாழ்ப்பாணர்களைப் பற்றிய செய்தியும் காணமுடிகிறது.

விறலியர்

பாணர் குலத்தில் பிறந்த பிரிவினருள் விறலியும் ஒருவர். விறல் என்னும் சொல் வெற்றியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். மன்னரின் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடுவதும், தன்னுடைய உள்ளக் குறிப்பை விரல்களின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதும் இவரியல்பாதலால் விறலி என அழைக்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியம் விறலியை இசையோடு ஆடலோடும் தொடர்புடையவளாக 42 இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளது. பாணர் குலத்தில் பிறந்த விறலியும், பாடனியும் ஒருவரே என்று கருத்து நிலவுகிறது. ஆனால் தொல்காப்பியமும், பரிபாடலும் இருவரும் வேறு வேறானவர் என்று கூறுகிறது. இதனை,

“தோழி, தாயெ, பார்ப்பன், பாங்கன்,

பாணன், பாடனி, இளையர், விருந்தினர்,

கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப” (தொல்.கற். நூ. 19)

என்ற தொல்காப்பியரின் நூற்பா வழி அறியமுடிகிறது. பாடும் இயல்பும் ஆடும் இயல்பும் உடையவள் விறலி என்பதை,

“ஒருதிரம் பாடல் நல்விறலியா; ஒல்குபு நுடங்க” (பரி. 17)

என்ற பாடலின் வழி அறியலாகிறது. மேலும் இக்கால நடிகையர் கண்கவரும் உடற்கட்டும் பேரழகும் பெற்றிருத்தல் போலவே சங்ககால விறலியரும் பெற்றிருந்தனர் என்பதை,

“ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழுகுகொண்டு அருளி

நெய்கணிந்து இருளிய கதுப்பின்; கதுப்புள,

.....
மடமான் நோக்கின் வாள்நுதல் விறலியர்” (சிறு)

எனம் சிறுபாணாற்றப்படை அடிகளால் அறியலாம்.

பொருநர்

பொருநரும் பாணரைப் போன்று இசைமரபைச் சார்ந்தவராவர். சங்க இலக்கியத்தில் பொருநன் என்ற சொல் வீரன், அரசன், கூத்துக்கலைஞன் என்ற பல பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடும் பொருநர் போர்க்களத்தோடு தொடர்புடையவர் என்பதை போர்க்களப் பொருநர், போர்க்களத்திற்குச் சென்ற வீரர்கள் உற்சாகம் அடையுமாறு முரசினைக் கொட்டி வஞ்சியை பாடினர் என்பதை,

“ஒருகண் மாக்கினை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்

பாடுஇமிழ் முரசின் இயல் தேர்த்தந்தை

வாடா வஞ்சி பாடினேன்” (புறம். 394)

என்று புறநானூறு சுட்டுவதை இப்பாடலின் வழி அறியலாம்.

கூத்தர்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நால்வகைக் கலைஞருள் கூத்தர் என்போர். பாடுவதோடு, ஆடவும் செய்யும் கலைஞராவர். கூத்து என்ற சொல்லானது ஆடல், நாட்டிய நிகழ்ச்சி எனும் பொருளைக் குறிக்கின்றது. சங்க காலத்தில் வெற்றியின் போதும் மகிழ்ச்சியின் போதும் ஆண்களும், பெண்களும் சேர்ந்து பெருங்கூட்டத்தினருடன் ஆடிப்பாடினர். கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், தன்னை நாடி வந்த கோடியர்க்கும் அவனது சுற்றத்திற்கும் குதிரைகளைப் பரிசாக வழங்கினான் என்பதை,

“கோடியர் பெருங்கிளை வாழ, ஆடுஇயல்

உளை அவிர் கலிமாப் பொழிந்தவை எண்ணின்” (பதி.பத்து. 42)

என்று பதிற்றுப்பத்து வரிகளின் மூலம் அறியலாம்.

முடிவுரை

அன்றைய கலைஞர்களின் பண்பு இன்றைய கலைஞர்களுக்கு இருக்கின்றது. இங்கு கலைகளை விட கலை மாந்தர்களே நன்கு மதிக்கப்படுகின்றனர். நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களால் மக்களிடையே நன்மதிப்பும் மரியாதையும் பெற இயலவில்லை. தெருக்கூத்து, வில்லுப்பாட்டு போன்றவை கோவில் திருவிழாக்களிலும் நடக்கின்றன. சங்க காலத்தில் கலையும், கலைஞர்களும் மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். மேலும் கலை மாந்தர்கள் கலையை மன்னர்களிடம் வெளிப்படுத்தி பொன், பொருள், மலை, நாடு, குதிரை போன்றவற்றை பரிசாக பெற்றள்ளனர் என்பதையும், கலைகளை கைவினைப்பொட்கள், ஓவியம் ஆகியவற்றின் மூலமாக வெளிப்படுத்தி சிறந்த கலை மாந்தர்களாக திகழ்ந்து தங்களது வாழ்க்கையைக் கொண்டு சென்றுள்ளனர் என்பது நமக்கு புலப்படுகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

தொல்காப்பியமும் பொருளதிகாரமும்

மூலமும் உரையும்

கதிர் பதிப்பகம்

திருவையாறு

2. புலியூர்க்கேசிகள்.

- புறநானூறு மூலமும் உரையும்

கௌரா பதிப்பகம்

பதிப்பு-2006

3. சா. நசீமாபானு.

- பெரும்பாணாற்றுப்படை

கற்கை புத்தக நிலையம்

பதிப்பு-2016

4. புலியூர்க்கேசிகள்.

- பதிற்றுப்பத்து தெளிவுரை

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்

பதிப்பு-2016

5. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர். -

பத்துப்பாட்டு மூலமும்

நச்சினார்க்கினியாருரையும்

டாக்டர் உ.வே.சா. நூல்நிலையம்

பதிப்பு-2018

References

- Kavippiththan. Sengai. Neelam Publications, Chennai. First Edition – 2023
- Mullai Muthaiah. *Perarignar Bernard Shaw* (The Great Scholar Bernard Shaw). New Century Book House - 2010.
- Tho. Paramasivan. *Bharathidasan Paadalgai* (Bharathidasan's Songs). New Century Book House. Eighth Edition - 2009.
- Moorthy, A.K. *Anna'vin Medai Thamizh* (Anna's Oratorical Tamil). Manivasagar Pathippagam. First Edition - 1997.
- Varadarajan, G. *Thirukkural Urai Vilakkam* (Commentary and Explanation of Thirukkural). Pazhaniappa Brothers. First Edition - 2021.